

— Sen öldün biz doğduk!..

kutlu olsun!..

1 çekilişte

16

MİLYON

milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek

BU ÇEKİLİŞTE:
45
Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

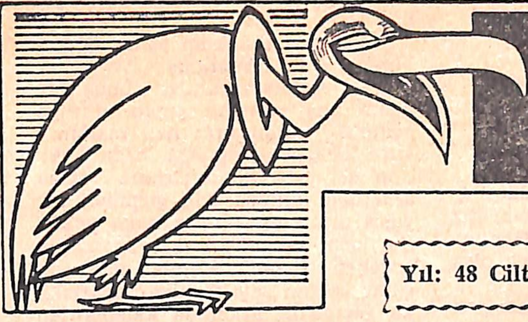
100 adet 10.000 lira
200 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4203 — 173)

Akbaba
Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 47 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Atatürk'ün Meclisleri...

ATATÜRK'ün Meclisi değil, Meclisleri vardı.

Ve bunlardan biri Birinci Büyük Millet Meclisi idi.

1920'lerin Anadolu'suyla İstanbul'unu düşününüz. Memleketin her türlü adamı bir araya gelmişti Mecliste... Sarıklı hocalardan ve Konya Mevlevilerinden Doğu illerinin şeyhlerine, İstanbul'un aydınlarına, beylerine ve ordunun subaylarına kadar her kıyafet ve her kafada bir alay insan, Büyük Millet Meclisinin çatısı altına toplanmıştı.

Ama bir amaçla toplanmıştı:

Düşmanı vatan topraklarından kovmak, memleketi kurtarmak...

Her kafadan bir ses çıksa da «cümlenin maksudu bir» idi. Bu karmakarışık topluluk ortasında Mustafa Kemal Paşa sarışın bir ışık gibi parlıyor, yol gösteriyordu.

Paşa'nın muhalifi yok mu idi?

Vardı elbet...

Hem de sürüsüne bereket. Çoğu mebus beyin kafasında bir soru arada - sırada güçlenerek dışarıya vuruluyordu:

— Bu Mustafa Kemal bizi kurtarır ama, biz sonra ondan nasıl kurtuluruz?

Mustafa Kemal'in kafasında, yapacağı işler, dizi dizi sıralarını bekliyorlardı. Yıllarca onları bir «millî sır» gibi sakladığını daha sonraları söylemiştir Atatürk... Taa Sivas Kongresi günlerinde Cumhuriyeti, yeni yazıyı, lâikliği kafasının bir köşesine koymuştu. Zamanı gelince her biri yürürlüğe girecekti. Birinci Büyük Millet Meclisinin padişahçı ve hilâfetçi mebusları arasında Mustafa Kemal'in kişiliği kaygı uyandırıyordu.

Ama Meclis, bir savaş boyu, memleketi düşmandan kurtarmak için canını dişine takıp çalışmıştır. Ağır tartışmalar olmuştur, cephede olan - bitenlerin hesapları sorulmuştur; en kritik noktalarda bile denetim elden bırakılmamıştır. Düşman, Ankara'ya yaklaştığı vakit, Meclisin Kayseri'ye taşınması gereği ortaya çıkmıştır. Buna rağmen, Birinci Büyük Millet Meclisi tarihe şan ve şerefle geçmiştir. Hacısıyla, hocasıyla, aydınıyla, askeriyle, eşrafıyla, memuruyla görevini yaparak dağılmıştır.

Atatürk'ün bundan sonraki Meclisleri savaş değil, devrim Meclisleridir. Devrim de bir savaş demektir gerçi... Saltanat ortadan kaldırılacak, hilâfet lâğvedilecek, medreseler tasfiyeye uğrayacak, yeni yazı yürürlüğe konacak, öğretim birliği sağlanacak, lâiklik kabul edilecek ve bütün yenilikler kısa sürede uygulanacaktır. Atatürk'ün Meclisleri, çağdaş medeniyet düzeyine Türkiye'nin yüzünü döndüren Meclislerdir. Arada bir falsolu sesler çıkmıştır, ama, gereken cevap verilmiştir. Atatürk:

— Asrî (çağdaş) olalım.. diyordu.

Bir softa direnmişti buna:

— Ne demektir çağdaş olmak?

Cevap verdi Atatürk:

— Adam olmak demektir hoca!

Atatürk'ün Meclislerinde adam olmak, politikacı olmaktan yeğ tutuluyordu.

Atatürk devrinde, devrim kanunları Meclislerce çıkarılmıştı.

Atatürk'ün ölümünden sonra da ne yapılmışsa, Meclislerle yapılmıştır. Ezanı Türkçe değil, Arapça okumak Menderes'in iktidarında Meclisin verdiği bir kararla mümkün olmuştur. Öğretim Birliğini bozup Medreseciliği ihya etmek de Meclislerle mümkün olmuştur. «Adam olmak» yerine «politikacı olmak» ağır basınca, Meclisi dolduran üyelerde, milletvekilliği, hizmet için bir araç değil, ikbal için bir amaç niteliğine girmiştir.

Ve ne yazık ki Süleyman bey devrinde Meclis kulislerinde «mebus pazarı» bile kurulmuştur.

Meclisin yüce mânevi kişiliğine Atatürk'ten bu yana iltifat edenler azalmıştır. Dedikodu ve tezvirat, çıkarcılık ve entrika politikacı çevrelerinde ağır bastıkça, parlâmento oturumlarında küfürlü - tokatlı, tekmeli - yumruklu dövüşler çoğaldıkça, zarar eden kimdir, nedir?

1970 yılında Atatürk Anıt - Kabir'de yatmaktadır. Bu yurdu adım adım kurtarma çabasını Meclisle yürütmüş ve devrimleri adım adım gerçekleştirme gücünü Meclislerle uygulamış kahraman, gözlerini açsa ve ayağa kalksa, milyonlar sarfıyla yapılmış yeni Meclise bir varsa, ne görecek?

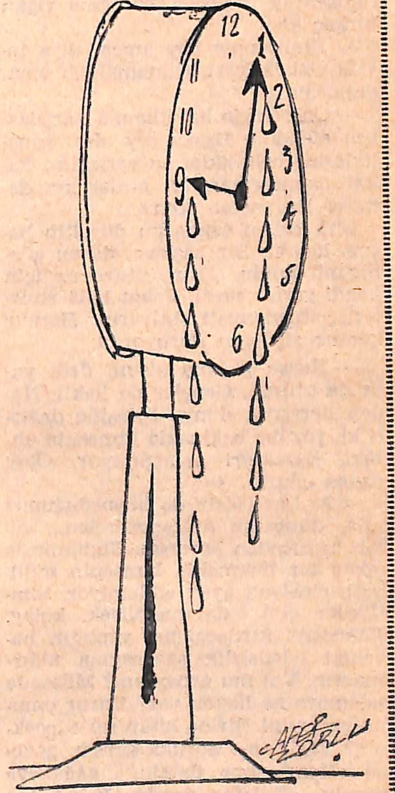
Bomboş bir salon ve lebalep dolu bir kulis...

Hayâl bu ya! Gazi Mustafa Kemal bir dirilse, yüce Meclisi bezirgân politikacılığında Kapalıçarşı gibi kullanmak isteyenlerin ödleri kopacaktır.

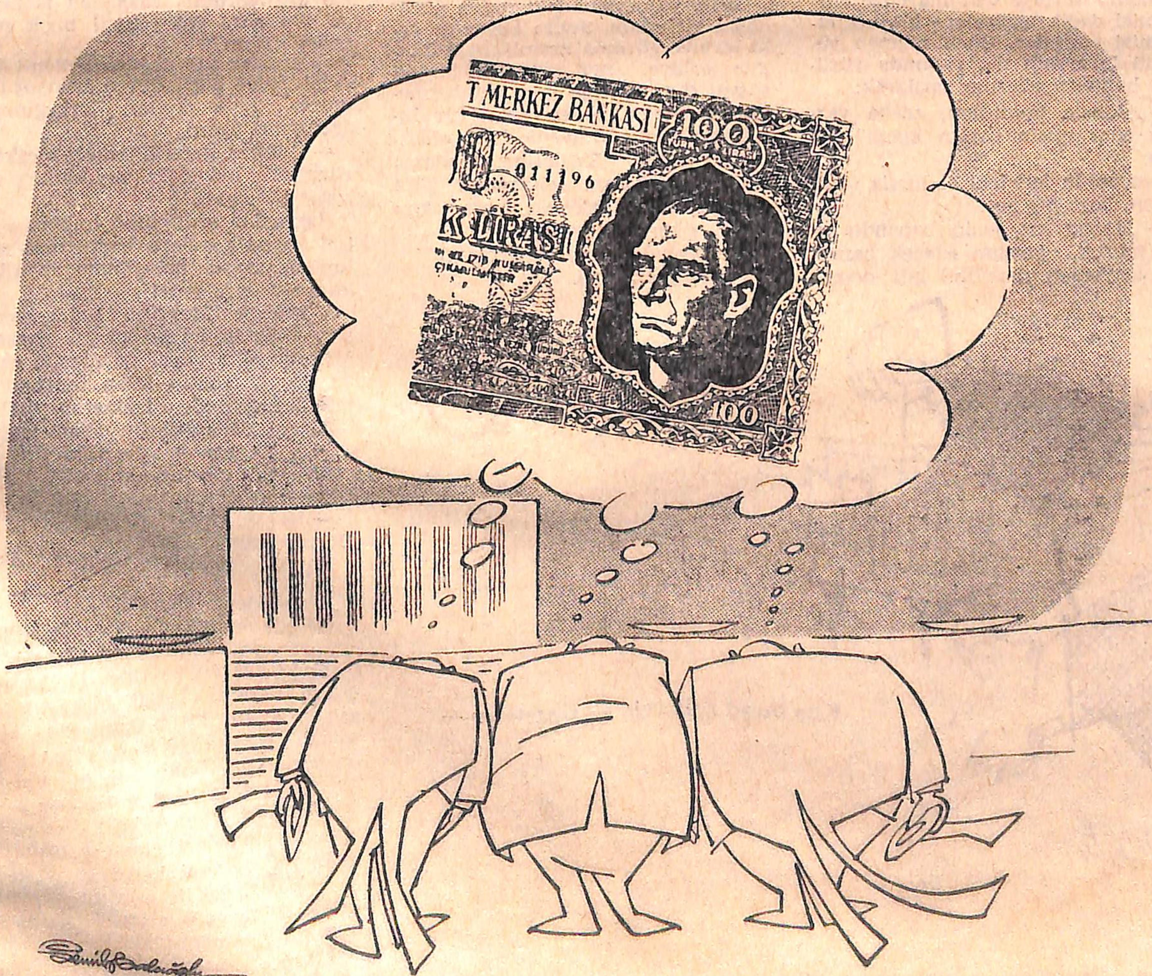
Yazık, yazık...

Atatürk ne bu vatanı böyle bırakmıştı bizlere, ne de bu Meclisi... Sayın mebuslarımız gerçi maaşlarını 10.500'e çıkardılar; ama, maddî zenginleşme yanında mânevi fakirleşme başdöndürücü bir hızla gelişiyor.

AKBABA

Yazısız

Yine andılar!..

Eski Terbiye

Vedat SAYGEL

İSTİFLEME doldurulmuş otobüsün ayaktaki yolcuları arasında sıkışıp kalan ihtiyar, bir yandan kravatını gömleğini düzeltiyor, öfkeden titreyen sesiyle bir yandan «Lâ havle» çekiyordu.:

— Şu mübarek günde insanı nasıl da dinden imandan çıkartıyorlar! Oruçlu ağzıyla insana ne kötü sözler söyletiyorlar!...

İtişme kakışma sırasında yerlere dökülen küçük yiyecek paketlerini toplayarak ihtiyarın kucağına yığan birkaç kişi:

— Sinirlenme bey amca, diye teselli etti ihtiyarı. Olmamalıydı ama, oldu işte...

— Çok çirkin bir ithamla karşılaştım efendim. Başka şey olsa, gençliklerine cahilliklerine verirdim. Fakat namusa tasallut etmek ne demek? Bu yaştan sonra...

Biri, ezilen şapkasını düzeltip başına koydu. Bir başkası, düşen gözlüğünü buldu. Biri, oturması için kendi yerini verdi. Fakat hâlâ sinirleri yatışmamıştı ihtiyarın. Homur homur söylenip duruyordu.

— Neyse geçmiş olsun, dedi yanında oturan. Gençler de haklı. Neden derseniz, dünya öylesine değişti ki, yüzüne bakmakla kimsenin ahlâkı, karakteri anlaşılmıyor. Olay neden çıktı?

— Az önce sizin de buyurduğunuz gibi, dünyanın değişmesinden... Allah beterinden korusun. Günümüzde şöyle bir bakmakla kimsenin milliyeti, cinsiyeti ayırt edilemiyor. Şimdikiler gibi davranabilsek, kolay. Kimsenin kırılacağına, yaptığın hareketi edepsizlik sayacağına aldırmazsın. Yol mu arıyorsun? Müsaade istemeye ne lüzum var? Vurur omuzu geçersin! Birine hitap mı edeceksin? Yaşlıysa «Moruk» dersin, gençse «Hemşerim» dersin, «Ağabey» dersin, «Enişte» dersin. Fakat biz yaştakiler bunu yapamıyorlar ki... Ne olsa eski terbiye görmüş insanlarız. Karşımızdaki insanla konuşmadan önce milliyetine bakarız, cinsiyetine bakarız, yaş durumuna bakarız, nasıl hitabedeceğimizi ona göre ayarlarız. Fakat insan ne kadar titiz davranırsa, aksilikle o kadar çok karşılaşıyor galiba. Malûm, ay Ramazan. Kafa oruçlu... Yat, kalk mübarek gün bitmek bilmiyor! Açlık, kahvesizlik değil, sigarasızlık burgu gibi beynimi oyuyor. Üstelik bizim ev bir âlemdir. Torun sayısı bir değil, üç değil... Allah bağışlasın tam beş tane! İkisi sussa, üçü bağırıyor! Onları sustursan diğerleri başlıyor! Hani çıldırmak için her şey hazır! Bir süre gazetelere göz gezdirdim, okuduklarımı anlayamadım. Yattım, uyuyamadım. Bir «Lâhavle» çekerek çıktım evden. Sözde hem vakit öldüreceğim, hem biraz iftariyelik öte beri alacağım.

Elimde tesbih, yürüyorum. Gezine gezine Mısırçarşısı'nın arka sokaklarına kadar gelmişim. Mis gibi kahve kokusu burnuma vurunca ayıldım. Kendi kendime, «Dur şuradan yüz gramcık taze çekilmiş kahve alayım» dedim. İftardan sonra sigarayı da tüttürdünüz mü, bir fincan kahve pek güzel gidiyor doğrusu.

Yöneldim bir dükkâna, tam gireceğim, dükkândan çıkan birinden pat diye bir şey düştü ayaklarımın dibine! Baktım, bir cep defteri... «Aman canım, bana ne?» deyip kendi işine bakmak var ama, diyemedim. Ne olsa eski terbiye görmüş insanlarız. Aldığımız terbiye, defteri sahibine teslim etmemizi emreder. Defteri düşüren oralı değil. Parlak, siyah bir kumaştan yapılma yepyeni elbisesinin içinde iri gövdesini dimdik tutarak ağır fakat emin adımlarla yürüyor. Defteri kaptığım gibi düştüm peşine. Serde yaşlılık var. Onun yürümesi, benim koşmama eşit. Seslensem, ayıp olacak. Arada dünyanın mesafesi var. Görünürlerde bir küçük olsa, haber yollayıp durduracağım. Yok! Hem öksüre tıksıra koşuyorum, hem çevremde yardım isteyecek çocuk arıyorum. Koşa arana yol alırken uzun saçları omuzlarına dökülmüş, bol paçalı pantalon giymiş, incecik bir genç kız, hızır göndermiş gibi yanımda belirmez mi! Biraz olsun rahatladım. Rahatladım ama, ağzımı açıp birşey söyleyemiyorum ki... Ne olsa eski terbiye görmüş insanlarız. Aldığımız terbiye hanımları işe sürmemizi değil, hanımlara hörmet etmemizi emreder. Buna rağmen yüzümü kızarttım da, yanımda yürüyen hanımın ellerine sarılarak:

— Ricada bulunsam, acaba yardım eder misin hanım kızım? dedim.

Avucumun içindeki el hırsla çekilirken, kart bir ses:

— Hanım kız senin babandır ulan moruk, yardım edecek hanım kız arıyorsan mektebe git! demez mi!

Beynimden vurulmuşa döndüm! Ama kızmadım Her saç bırakanı kız sanar, her kız sandığına «Hanım» diye hitabedersen, hangi erkek olsa ağzını bozar.

Aradaki mesafe de kapanacağına büyüyor! Bakışlarım defterin sahibinde, o nereye, ben oraya!... Baktım, yan sokakların birinden çıkan pantalonlu, uzun saçlı bir genç durdu, sigarasını yakıyor:

— Afedersin delikanlı, diye sokuldum yanına.

Çakmaya hazırlandığı kibrit elinde, yüzüme bakarak dona kaldı.

— Sizden bir ricam var, derken pabucunu kapıp:

— Ulan tirit, oğlan diye senin gibilere derler! diyerek incecik sesiyle çığlığı bastı!

Allahtan o çığlık herkesle beraber defterin sahibini de döndürüp baktırdı da, el kol işaretleriyle dikkatini çekmeyi başardım. Durdu. Dizlerim büküldü, bükülecek! Soluğum kesildi, kesilecek. Bir yandan kendisine doğru yürüyorum, bir yandan karşılaştığım aksilikleri dikkate alarak, yeni bir pot kırmamak için nasıl hitap etmem gerektiğini düşünüyorum. Üstündeki siyah elbiseyle, başındaki aynı renk fötrüyle, titizlikle düzeltilmiş çenesinin ucundaki sakalıyla defter sahibinin erkekliği belli de, milliyeti şüpheli. Herkesin oruçlu olduğu bu mübarek günde çıkarıp piposunu da dudaklarına yerleştirmez mi! Hay Allah! Konuşmaya nasıl başlarsın? Milletin öfkesi burnunun ucuna gelmiş. Patlamak için bir kelime bekliyor zaten. Şimdi, «Kardeşim» diye başlasam, bakarsın:

— Ben nereden senin kardeşin oluyorum? diye tersler.

— Beyefendi, desem:

— Ulan ben Müslüman mıyım, der.

Dedik ya, karşımdaki papaz görünüşlü bir adam. Sonra bizler de eski terbiye görmüş insanlarız. Aldığımız terbiye, her milletten insana sosyal durumlarına göre hitabetmemizi emreder. Evlenmemiş bir hıristiyan kızına «Bayan» değil, «Matmazel» denir. Ellerine «Madam» denir. Erkekse, milliyetine göre «Mister» denir, «Mösyö» denir, «Sör» denir, «Senyör» denir.

Siz olsaydınız ne yapardınız?

Yüzümü kızartıp:

... dim, bir küfür yedim.

— Afedersiniz, mister diyecektim, diye düzelttim, bir küfür daha yedim.

Hepsini sıraladıktan sonra öğrendim ki, o da bizdenmiş!

Sinir sistemim altüst olmuş bir halde alış verişimi yapıp, durağa geldim. Otabüslerin hali malûm... Itişe kakışa basamağa kadar geldim de, içeri giremiyorum. Daha arkamda binmek için çırpınan bir yığın insan var. Onlar bana yüklenir, ben önümdekilere... Araba da hareket etti mi!... Kapılar açık, yolcular salkım saçak gidiyoruz! Dakika geçmiyor, arkamda kalanlardan ya dirsek yiyorum, ya tekme:

— Beyim ilerlesenize!

Canım, ilerlemeyi ben de isterim ama, önümde koca bir insan duvarı... Nereye giderim, nasıl ilerlerim?

— Yürüyün efendim, ortalar boş!

Ortalar gerçekten boş. Fakat yürüyen yok ki...

— Şu önünüzdeki gençlere söyleyin, yürüsünler!

Göz ucuyla gençlere baktım, ikisi de uzun saçlı, ikisi de pantalonlu...

Ne olsa eski terbiye görmüş insanlarız. Aldığımız terbiye, insanca yol istememizi emreder. Karşındakinin yaşına başına bakacaksın. Erkek mi, dişi mi olduğuna bakacaksın. Ondan sonra lisan-ı münasiple ricada bulunacaksın.

Genç olmaya ikisi de genç. Fakat Allah biliyor ya, ne kadar uğraştımsa kız mı, yoksa erkek mi olduklarını anlayamadım. Zaten olaylar yüzünden sinirlerim iyice bozulmuş. Ya burada da bir pot kırarsam?...

Önümdekilerin kibarca kulağına eğilip:

— Kızım, yavrum, müsaade ederseniz şuradan geçireveyim, diyeceğim, ya kazara erkek çıkarlarsa?...

Değil mi efendim, bugünün insanlarına bakmakla ne oldukları anlaşılmıyor ki... Oğlan sandığın kız çıkıyor, kız sandığın oğlan!

Arkamdakiler de akıllarına geldikçe:

— Şu gençlerden yol iste de geçelim, diye dirsekleyip duruyorlar.

Olacak gibi değil. Bakışlarım önümde duran uzun saçlı, pantalonlu gençlerde, cinsiyetlerinin tâyine yarayacak bir ipucu bulmak için araştırıp duruyorum! Maşallah ikisinde de tüy müy yok. Sakal bıyık hak getire! Tam:

— Bunlar kız değilse kellemi keserim, diye düşünürken bakıyorum, burun dudak yapıları erkeğinkini andırıyor! Tam:

— Bunlar garanti erkek, derken, vücutlarının kızlara has hatları gözüme çarpıyor!

Bakmakla anlamanın imkânı yoktu! Başka çarelere başvurmak aklımdan geçiyor ama, bunu da Allah korkusu engelliyor!

— Eski terbiyeye mi sadık kalırsın, Allahtan mı korkarsın, derken, birincisi ağır bastı. İyi niyetle yapılan her hareketin Allah tarafından affedileceğini de düşünerek, önümdekilerin cinsiyetlerini tesbit gayesiyle şöyle bir el atıverdim.

İşte onca gürültünün, ithamın, itip kakmanın sebebi bu!

— Neyse, dedi yanında oturan. Büyük geçmiş olsun.

Beriki pencereden dışarı bakıp sordu:

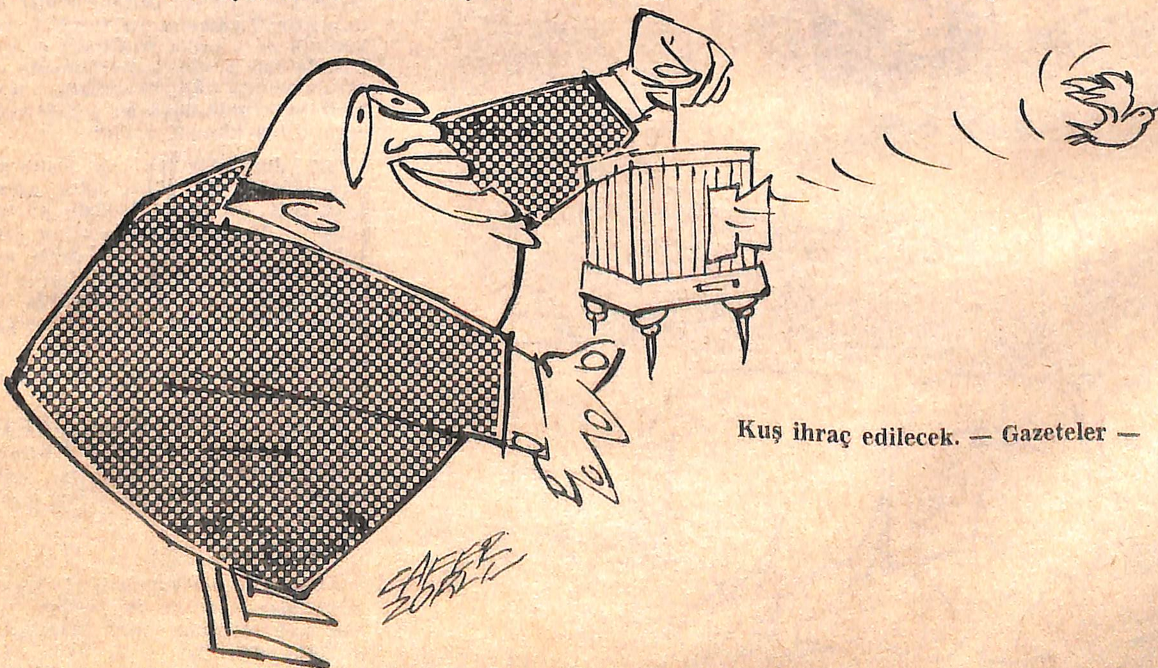
— Neredeyiz şimdi?

Nerede bulunduklarını söylediler.

— Eh, geldik demektir, diyerek oturduğu yerden kalkıp, ön kapıya doğru ilerledi. Fakat birkaç adım attı, yine bir insan kümesiyle karşılaştı. Kalabalığa önden baktı, olmadı. Yandan baktı, olmadı. Yol isteyecekti ama, önündekilere nasıl hitabetmesi gerektiğini anlamak için, incelemeleri cinsiyet tesbitine yaramadı. Kendi kendine:

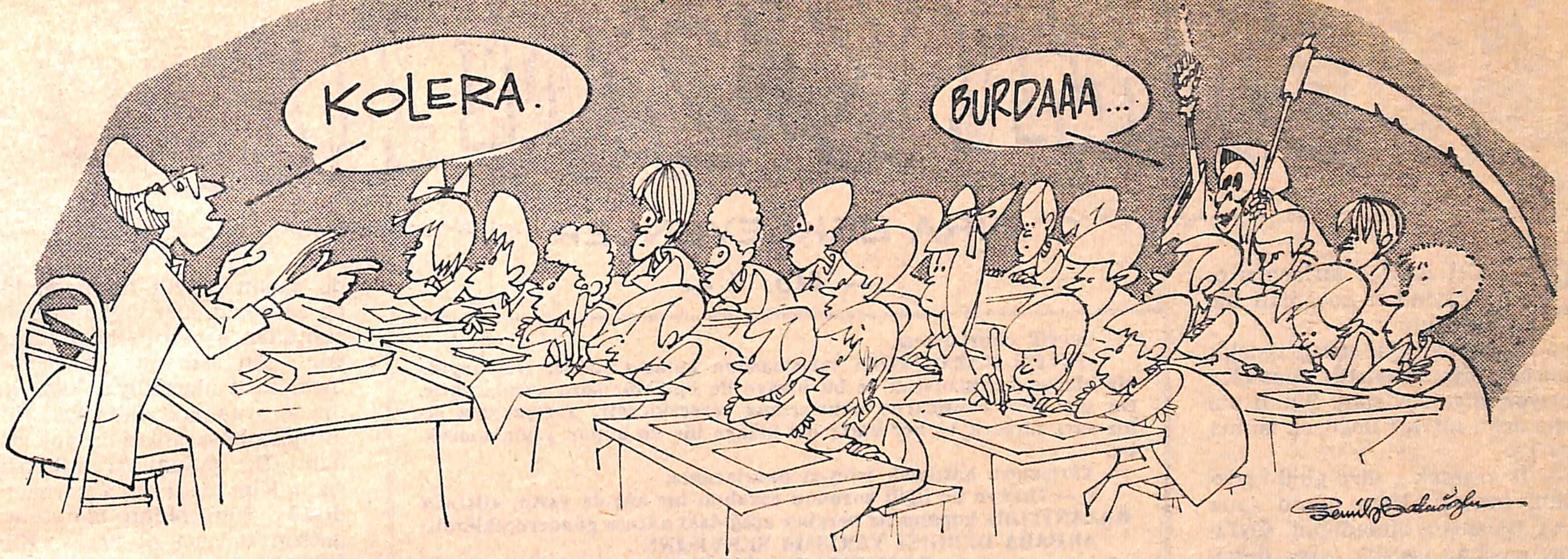
— Haydi gel de el atma bakalım, dedi. Omuzlayıp geçmek de var ama, ne olsa eski terbiye görmüş insanlarız. Aldığımız terbiye bu gibi davranışları hoş görmez ki...

Vedat SAYGEL

Kuş ihraç edilecek. — Gazeteler —

Demirel — Azat, buzat, bütçemizi gözet!..

Yazılı

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞEFKATİN BOĞUMLARI

AYDINLAR genellikle burun kıvırırlar ama, dünyanın en güç mesleklerinden biri satıcılıktır. Özellikle satıcılığın reklâmcılık bölümü.

İnsanlar paralarından kolay ayrılmazlar. O sonucu sağlamakta başarı gösterecek kişinin avına güven vermesi, inandırıcı lâflar etmesi, beynini uyuşturup sinirlerini gevşetmesi, ne zaman tava geldiğini güzelce kestirip tam zamanında «Ver parayı» demeyi bilmesi gerekir.

Yâni biraz psikolog, biraz ipnotizmacı, biraz hokkabaz, biraz hatip, biraz da soyguncu olması şarttır.

Reklâmını yapacağınız şey keyif verici, iç açıcı, neşeli konularla ilgili bir nesneyse hadi neyse:

«Falanca Gazinoda gönül eğlendirmeye gelin» ya da «Filânca yerin cennet kıyılarındaki arsalarımızdan alın» kabilinden tav konularında kalem oynatmak pek güç sayılmaz.

Ama gelin de Feşmekân Cenaze Malzemesi mağazasının reklâmını yapın bakalım!

O kadar iç karartıcı olmayan konularda bile «reklâmın meslek vekar ve ciddiyetine uymaması» gibi güçlükler vardır; hekimler, avukatlar ve fazlasıyla vakur başka meslek sahipleri reklâm yapamazlar.

Düşünsenize, bir hekimin «Şaşmaz teşhis, garantili tedavi, hasta kurtulmazsa para yok» diye çığırtkanlık etmesi, ya da bir avukatın müvekkillerine «her çeşit dalavere, piston, dolap, elçabukluğu, taksitle rüşvet» falan sağlayacağını açıklaması tuhaf kaçmaz mı?

Ama bu hafta postadan bendenize öyle bir broşür çıkageldi ki, konusu hekimliği de, avukatlığı da, cenaze malzemesi satıcılığını da bastırdı reklâm acayipliği bakımından.

Konusu: sağlık sigortacılığı.

Broşürün hazırlanmasına hekimler, avukatlar ve cenaze malzemecileri dahil olmak üzere seksensekiz meslek erbabı katılmış. Her alandan bir sürü tanınmış zevatın fotoğrafları, adları, imzaları var. Ve her biri sağlık sigortacılığının ne önemli, ne yararlı, ne cici şey olduğunu anlata anlata bitiremiyor.

Broşürü hazırlatan firma dünyanın en büyük sigorta kumpanyalarından Puritan Şirketi. Bütün merkezlerde şubeleri olan bu kumpanya —broşüre göre— her türlü illete, kaza belâya karşı insanları korumaya ahdetmiş, dünyanın üstüne şefkat ve himaye kanatları germek için didinmekte.

Kumpanya falan değil, hayır derneği âdeta. Bu kadar insan sevgisi karşısında göz yaşarmasın, imkânsız.

Broşürün sonunda bir de poliçe örneği var. Şefkat ve himaye kanatları altına girmek isteyen kişilerle şirket arasında imzalanacak anlaşmanın maddeleri bir bir belirtilmiş. Sigortalı kişinin yılda bin lira kadar prim ödemesine karşılık şirketin göze aldığı yükümlülükler şöyle sıralanıyor:

Adam ölürse şirket cenaze masraflarını ödüyor.

İki gözü çıkarsa ödenecek para 45 bin lira.

İki eli yahut iki ayağı koparsa 45 bin.

Bir eli ve bir ayağı koparsa 45 bin.

Bir eli kopup bir gözü çıkarsa 45 bin.

Bir ayağı kopup bir gözü çıkarsa 45 bin.

Yalnız bir el yahut yalnız bir ayak koparsa 22 bin.

Tek göz çıkarsa 15 bin.

Bir elin başparmağı ve işaret parmağı birden koparsa 10 bin.

Yalnız başparmak, yalnız her hangi başka bir parmak koparsa, yahut bir elin başparmağı, öteki elin işaret parmağı koparsa para yok...

Uzmanların bu değer ölçülerine nasıl vardıklarını anlayamadım. Niye bu kadar parmakla bozdukları, tek gözün bir elle bir ayağın tam üçte biri değerinde olduğunu nasıl buldukları, başka uzuvlara niçin hiç değer biçmedikleri belli değil.

Yâni gözden, elden, ayaktan ve parmaktan başka uzuv yok mudur kaybolmasından korkulacak?

Belki uzmanlar:

— Bunlar insanların çalışmasıyla ilgili uzuvlar, diyeceklerdir.

Onu da aklım kesmedi. Kimin neresiyle çalıştığı belli olmaz ki.

Nâdir bazı kişiler sırf beyinleriyle, bazıları kulaklarıyla, bazıları (şarkıcılar gibi) gırtlaklarıyla, bazıları (aşçılar gibi) burun ve dilleriyle çalışırlar. Düşünsek daha başka taraflarıyla çalışanlara da örnek buluruz her halde.

En çok da sağlık sigortacılarının nereleriyle çalıştıklarını merak ettim. Yukarıdaki maddeleri sıraladıktan sonra poliçede «kullanılan terimlerin açıklanması» bölümüne geçmiş ve şöyle ince noktaları uzun uzun kurcalamışlar:

Önce başparmağı kopan ve şirketten hiç para almayan bir adamın daha sonra aynı elinin işaret parmağı da koparsa, bu o parmakların birden kopması tarifine girer ve para ödenmesini gerektirir mi?

Bir süre önce iki gözü çıktığı için şirketten para almış bir adamın daha sonra iki ayağı da koparsa kendisine yeniden para ödenir mi?

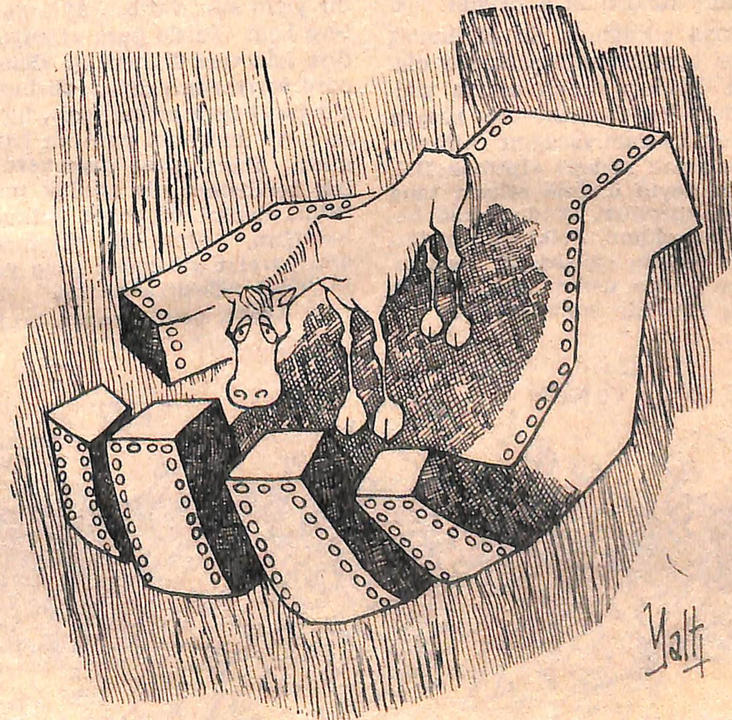
Ömrümde kendimi hiç bu kadar kasaplık hayvan gibi hissettiğimi hatırlamıyorum.

Sağlık sigortacılarının insan sevgisi, ağzımın tadını bilen kişilerin bonfile sevgisi kabilinden bir merak olsa gerek.

Ne diyeyim, ağızlarından yel alsın! Ve de bunlardan gelecek hayır Spor Toto'dan gelsin.

Refik ERDURAN

AP. kongresi Demirel'in zaferi ile sonuçlandı. — Gazeteler —

Yazısız

BİLEN KAZANIYOR

SIRA BEKLEYENLER

— No. 4 —

Sevgili okurlarımız,

«BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye ile bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE
DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralar kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

SAÇLARI hafifçe kırlaşmış olanı çayından kocaman bir yudum aldı:

— Herif her gün «Gizli işsizlik yoktur» diye cayırtılı demeçler veriyor, diye söylendi. Şimdi biz işsiz değil miyiz? Değilsek işimiz ne?

— İş aramak... diye güldü gözlüklü tornacı. Hem adam sana gizli işsizliğin olmadığını söylüyor. «Aşikâr işsizlik yok» demiyor ki...

— Üstelik, diye söze karıştı masanın öbür ucundaki, yeni yeni iş sahaları açılması için ellerinden geleni yapıyorlar. Daha düne kadar rulet diye bir meslek var mıydı?... Şimdi var... Devletleştirmeyi bile düşünüyorlarmış.

Tornacı güleyim derken çay genzine kaçtı:

— İyi olur ya... İyi olur da söz mü, mükemmel olur. Başına bir de genel müdür oturtup hiç değilse bir kişiyi daha işsizlikten kurtarırlar.

Kır saçlı adamın canı hiç gülmek istemiyordu:

— Kurtarsınlar, dedi ters ters. Bir de «Dolmuş Kâhyalığı Genel Müdürlüğü» kursunlar. Yetmedi mi, arkası geliyor... «Köprüden Balık Tutma İşleri», «Sarayburnu'nda Pis Pis Düşünme Kurumu»... Uzat uzatabildiğin kadar.

Tornacı atıldı:

— Özel sektörü de düşünmek gerek bu arada... Söz gelimi, sokaklarda on kuruşa adam tartan terazicilerin sayısı yeterli değil. Hükûmete düşen görev, terazi ithal etmektir. Halk kaç okka geldiğini bilmek ister, değil mi? Dışarıdan getirtilecek teraziler, müteşebbislere kredi ile verilmelidir.

— Şakayı bırakın, diye söylendi baştan beri konuşmadan oturan öğretmen. İçim kan ağlıyor benim. Bunca yılımı verdim bu onurlu mesleğe. Mükâfatım ne oldu biliyor musunuz? Önce Bakanlık emrine aldılar. Suçsuzluğum sonradan anlaşıldı. Bu kez de «Yürü ya kulum!» dediler. Bana ülkemizin turistik zenginlikleri konulu bir kitap yazdırtmak isterlermiş gibi bir yılda otuziki değişik yere tâyin ettiler. Tam eşyalarımı, çoluk çocuğu taşıyorum, yerleşir gibi olup bakkala kasaba hesap açtırıyorum, zırt bir yazı, yurdun öte ucuna yol görünüyor. Canıma tak dedi artık. Uğradığım haksızlığa mı, çoluk çocuğun düştüğü perişanlığa mı yanayım bilmiyorum. Sonunda kararımı verdim, bastım istifayı. Gereken yerlere de başvurdum gitmek için. Beklemekten başka yapacak şey kalmadı şimdi.

— Ya ben, diye içini çekti masanın öbür ucundaki memur emeklisi. Üç kuruş için yıllarca devlet baba hesabına dirsek çürüttüm gerçek babam bilip. O ise bana hep üvey evlât gibi davrandı. Daha çok çalışamam. Çalışsam da kimseye yaranamam... Personel Kanunu diye bir parmak bal çaldılar ağzımıza, kavanozun kendisi hâlâ ortada yok. Ortaya çıktığında da görünmez eller tarafından boşaltılmış olacak. İnsanın ümidi olursa güçlüklere katlanabilir. Ne uzayıp ne de kısalamıyacağını bilirsen çabalamak neden? «İntibak Belgesi» deyip önüme seksen tane form sürdüler. Doldururken kafakarış oldum. Belki de tam tersine, kafam çalışmaya başladı. «Kardeşim» dedim kendi kendime, «Bu işin sonunda eline beş kuruş daha fazla ya geçecek, ya geçmeyecek. Zamlarsa şimdiden bindi tepene. Yama küçük, yırtık büyük... Gel sen bu işten vazgeç...» Nitekim vazgeçtim de... İstifa mektubumu yazdım formları doldurmak yerine. Sizler gibi gitme sıramı bekliyorum şimdi. Bu işte de torpillilerden sıra gelecek mi bakalım...

— Torpillilerden ve paralılardan, diye tamamladı kır saçlı adam. Benim aklı erdiremediğim şu ki, parası olanlar ne diye gitmek isterler?... Sağa sola rüşvet diye dağıtacağına kendin ye be adam!... Bendenizin para işlerine biraz aklı erer âcizane... Bir bankerin yanında çalışıyordum. Banker dediysem, modern tefeci... Eline yüz kâğıt tutuştur, ertesi gün onu ikiyüz kâğıt yapsın. Tabii bizim patronun hesaplarında bu yüzlerin, ikiyüzlerin önünde bir yığın sıfır vardı... Aynı gazeteye hem «Faizle para aranıyor» diye ilân verirdi, hem de «Faizle para veriyorum» diye... Birinden aldığını başka birine verir, bu arada da dünyanın parasını kazanırdı. Bana maaş diye verdiği ise, kendisinin bir günlük masrafına denkti. Yutkuna yutkuna baktığım, elimi bile süremediğim paralar yüzünden genç yaşta böyle ağardı saçlarım.

— Keşke, dedi tornacı, benim de saçım olaydı da benimkiler de ağaraydı. Gördüğünüz gibi, üzüntüden saçlarım beni terkediyor... Bu zamanda ev geçindirmek, kırk alacaklıyla köşe kapmaca oynamak öldürüyor insanı. Ama başaranlar da yok değil hani. Biz yolumuzu bulamamışız... Kim dedi sana tornacı ol diye?... Hadi oldun, haltetme de patron tornacı ol bâri... Elime taş çatlasa dokuzyüzden fazla geçmiyordu. O da mesailerle falan...

— Bey gibi çalışır, bey gibi yersin bundan sonra, dedi kır saçlı muhasebeci. Ben bütün muameleleri bitirdim. Eski muhasebeciden fabrika işçisi olmaz diye kim demiş? Lisan dersen, onu da biliriz çat pat...

Tornacı güldü:

— Bende o da yok... Ama söylediklerine göre lisanın önemi yokmuş. «Nasıl olsa çevrendekilerin çoğu bizim dili konuşuyor olacaklar» demişti biri. Hayırlısıyla bir gitsem, bir yolunu bulup karıyı da aldırırım yanıma.. Fena mı?

— Hiç de fena değil, dedi memur. Altına bir de araba çekersin, rahatın kimsede bulunmaz. Biraz para yaptıktan sonra gelip burada bir atölye açarsın. Ben de bir tuhafiye mağazası açmayı düşünüyorum.

Emekli öğretmen bir sigara yaktı:

— Gezmek babından şansımın açıklığı devam ediyorsa, beni çağırmaları pek uzun sürmez sanırım. Bir bilet alırım gişeden, yolculuk bayğı Sirkeci'den.

— Teskere bekleyen askerlere döndük, dedi muhasebeci eskisi. Gören de gideceğimiz yerde bizi vali falan yapacaklarını sanır... Ya da belediye reisi...

— Belediye reisi yapmazlar yapmasına.. diye konuştu memur. Yapmazlar ama, belediyede uygun bir görev verirler. Şöyle çöpçülük falan gibi...

Sulhi DÖLEK

SORU : Bu adamlar hangi ilimize (!) gitmek için sıra bekliyorlar?

— Demirel, «Nüfus artışından korkmamalı» dedi. —

Başkent
HAFTALIK MİZAHÎ GÜDÜMSÜZ GAZETE
Hazırlayanlar:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

Tarihin gözünden kaçan gerçekler:

SEZAR'IN ÇAKMAĞI

Sezar, firavunlar ülkesi Mısır'a iade-i namus ziyaretine gittiği zaman, Kleopatra kendisine bütan gazlı bir çakmak hediye etmişti. Bu armağanı hiç yanından ayırmayan Sezar, bir gün Roma'da hamama girdiği zaman çakmağının kaybolduğunu farketti ve kapıda karşılaştığı Brütüs'e sordu:

— Sende mi Brütüs?

— Valla, billâ ben almadım Sezar!

O sırada hamamın kapısından Arşimed'in fırladığı görüldü. Arşimed bağırıyordu:

— Evreka, evreka!.. (Buldum, buldum!...)

Sezar ve Brütüs sordular:

— Neyi buldun?

— Çakmağı!...

(NOT: Bu çakmak yakın bir zamana kadar İzmir Arkeoloji Müzesinin füze bölümünde bulunmaktaysa da son soygunlardan birinde yurt dışına kaçırılmıştır. Kapalıçarşı'daki̇ler taklitleridir.)

TAHTEREVALLİ

(Taht-ı Revalli)

Bir ara uykusu kaçan Dördüncü Murat, zamanın ünlü karyola mütehassısı İtalyan REVALLİ'yi saraya dâvet eder ve kendisinden, rahat uyuyabileceği bir yatak yapmasını ister. Revalli bunun üzerine yeni bir yatak sisteminin plânlarını hazırlar. Bu sistem, bugünkü tahterevalli benzeri bir yataktır ve Dördüncü Murat zamanında çok partili hayata henüz geçilmediği için de Padişah hazretleri daha ilk gecede yatağından düşer. Ertesi gün, İtalyan karyola üstadı sinyor Revalli'nin boynu vurulur. Padişah Dördüncü Murat da bu tip yatakların bundan böyle ancak çocuk bahçeleriyle çok partili demokratik rejimlerde kullanılması yolunda vaız verir. Böylece âletin adı REVALLİ'nin TAHTI anlamına gelen «Taht-ı Revalli» olarak kalır.

BİRAZ DA İNGİLİZCE:

Josef Cotton = Yusuf Pamuk
Abraham Lincoln = İbrahim Anadol
Anadol = Anavatan (Anadolu)
Babydoll = Yavru vatan (Kıbrıs)

Politika gözlüğüyle parlâmento sözlüğü

— B —

BAŞAK — Arpa, buğday, yulaf gibi ekinlerin tanelerini taşıyan kılçıklı başı; bir balta bulamayınca Feyzioğlu'nun partisine sap olan Yeni Türkiye Partisinin amblemi.

BAŞAKÇI — Tarlalarda, bağlarda, dökülmüş veya kalmış başakları toplayan kimse; ya da Prof. Turhan Feyzioğlu.

BAŞALTI — Pehlivanlıkta ikinci sınıf, siyasi partilerde genel sekreterlik müessesesi.

BAŞBAKAN — T.D.K. sözlüğüne göre: Milletvekilleri arasından Cumhurbaşkanlığınca atanıp yurt işlerini yürütme kuvvetini elinde tutan ve bütün hükûmet örgütlerinin başı olan kimse... Bizim sözlüğe göre: Isparta'lılar arasından atanıp Genel Müdürleri yürütme kuvvetini tekelinde, parti teşkilâtını da öbür elinde tutan kimse!...

BAŞBUĞ — Buğulama balık başı, ya da Alparslan Türkeş.

BAŞGEDİKLİ — En yüksek aşamalı erbaş, ya da parlâmentoda ellinci yılını dolduran demirbaş (İsmet İnönü).

BAŞIBOŞ — Bekçisiz, baskısız. (Demokrasi veya düzen kelimelerinin karşılığı olarak da kullanılabilir.)

BAŞIKABAK — Saçı dökülmüş veya dibinden kesilmiş. (Bak: Yukarıdan dördüncü kelime).

BAŞKALAŞIM, BAŞKALAŞMA — Jeolojik, biyolojik ve politik olmak üzere üç ayrı anlatımı vardır. T.D.K. sözlüğünde jeolojik tanımı şöyle: Bir kültenin fizikçe ve kimyaca değişmesi. Biyolojik tanımı: Bazı hayvanların yaşantılarında görülen biçim veya yapı değişimi. Politik tanımına gelince; yukarıdaki ifadelerin bazı insanlara uygulanmasıyla elde edilir.

ER MEYDANI

TEFRİKA NO. 2

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ:

Aydın'ın Kuyucak kazasında tertiplenen deve güreşlerinde, Kara Tülü, dört yıldır üstüste şampiyon olup er meydanında soluğunu kestiği rakipleri, sahipleri tarafından oracıkta kurban edilirken, Başkent'in Ulus Meydanında tertiplenen iktidar partisi beşinci Büyük Kongresinde de Çoban Sülü, Genel Başkanlığa göz diken iki cılız pehlivanı aynı âkıbete uğratıyordu.

★

Kıyasıya, kıran kırana dövüş, gün erişip alaca karanlık bastırıncaya kadar sürecek, develer, kendilerini kapıştıran insanlar kadar marifetli olduklarını gösterecekler, Kırkpınar'da güreş tutan pehlivanlar kadar oyun bildiklerini Kuyucak halkına ispat edeceklerdi...

Saatler ilerliyordu ve o sırada Ankara'da Büyük Kongre salonunda ne kürsüde konuşan başpehlivanda, ne delegelerde, ne seyircilerde ve ne de mikrofonda takat kalmıştı. Mola verildi, mikrofon değişti, dinleyenler terlerini sildiler.

Başpehlivanın yüzotuz sayfalık birinci nutku biterken, salonu dolduran at rozetli kalabalık çılgınca tezahürata başladı. (Not: «Çılgınca tezahürat» tâbiri iktidar partisi organı gazeteden aktarılmıştır). Bu arada delegelerle birlikte seyirciler de coşmuş, fazla coşanlar salkım gibi sarktıkları balkonlardan çürümüş birer meyve gibi pıtır pıtır yere dökülmeye başlamışlardı.

Başpehlivanın gücü, daha kongrenin başında belli olmuştu. Genel Başkanlığa göz koyan iki cılız pehlivandan birisi ortalarda hiç görünmüyor, diğeri ise ringin kenarında ufacık bir iskemleye ilişmiş tiril tiril titriyor, titrediğini belli etmemek için de yüzüne acı bir tebessüm ifadesi veriyordu. Yakınında bulunanlar bu gülücüklü ifadeye rağmen dişlerinin biribirine çarparak takırtılar çıkarttığını farkettiler.

Er meydanının ikinci gününde sıra bu cılız pehlivana gelmişti... Başpehlivanın katmerlenmiş ensesi ve iri gövdesiyle çıplak başının yanında, ince çerçeveli gözlüklü ve profesör titrli bu cılız pehlivan bir virgül kadar çelimsiz kalıyordu.

Buna rağmen meydana çıkmak cesaretini gösterdi. Bu sefer davul zurna ve alkış seslerinin yerini salondan yükselen acayip homurtular aldı. Profesör sıfatlı pehlivan adayı, çantasından çıkardığı nutkunu; salondakiler de başpehlivanın resimleriyle süslü gazeteleri okumaya başladılar. Cılız fakat aydın pehlivan, gözlüklerinin yardımıyla ve sesinin olanca gücüyle duyurmaya çalıştığı nutkunda sert çıkışlar da yapıyor, örneğin başpehlivanın başını kuma sokan devekuşuna benzetiyordu. Fakat bir ara «Biraderler» sözünü edince «yuh sesleri» arasında kürsüden inmek zorunda kaldı. Zavallı adam böylesine bir er meydanında, «Biraderler, arsa, kereste» gibi kelimeleri kullanmanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında bile değildi.

Sıra ikinci cılız pehlivana gelmişti... O da profesör sıfatlıydı ve garip de bir adı vardı: Domaniç!

Genel Başkanlığa ve dolayısiyle Başpehlivanlığa göz koyuyordu ama aslında salona giriş bileti dahi yoktu. Cazgır, adını çağırınca dinleyiciler balkonundan atlayarak meydana geldi. Nisbeten mülâyim bir konuşma yaptı ve o ölçüde az yuhalandı.

Şimdi sıra yine Başpehlivandaydı ve bu iki profesör'e haddini bildirmek üzere kanırta kanırta meydana çıktı. O anda salonu görmeliydiniz. Kırkpınar meydanı haltetmişti. Davullar zurnalar coşuyor, halk kendinden geçmişcesine çılgınlar gibi alkış tutuyordu.

Başpehlivan ensesinden akan teri çarşaf gibi mendiliyle sildikten sonra rakiplerini kavrayıp başları üstünde şöyle bir havaya kaldırdı ve ardından bütün kuvvetiyle yere çarparak cezalarını verdi.

O sırada delegelere ayrılan balkonda oturan bütün saray pehlivanları Çoban Sülü'yü, kazandığı bu büyük başarıdan dolayı candan tebrik etmekte âdeta biribirleriyle yarışıyorlardı. En çok sevinenlerden biri de Hacı Ali pehlivandı:

— Efferin be ağam, dedi, çok güzel daldın...

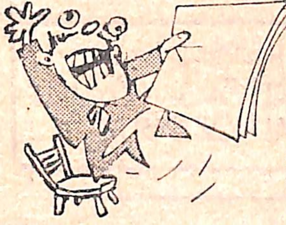
Ve Hacı Ali pehlivan o gece, «Özel Yükseliş Kolejinde, at rozetli delegelerle diğer saray pehlivanlarına mükellef bir ziyafet çekti.

Yere serilip solukları kecilen iki cılız rakip ve onları tutan on, onbeş kişi ise meydanı terkederlerken alçak sesle homurdanıyorlardı:

— Her horoz kendi çöplüğünde öter.

— Sen bir daha bizim mahalleden geçersin!...

Bizim mahalle dedikleri, parlâmentodaki AP. Meclis Grubuydu ve Er Meydanı'nın ikinci bölümü de burada devam edeceğe benziyordu. Bakalım âyine-i devran orada neler gösterecekti?

Koleranız nasıl efendim

KORKMAZGİL

SABAHLEYİN gazeteyi elimize alıp da pabuç kadar «KOLERA» başlığını görünce, aynı puntodan bir «EYVAAAH!» çekti karım. Bizim evde bu «EYVAH» sözü, bir, gazeteler «HARP» başlığı çektikleri zaman kullanılır, bir de «ZAM». En büyük punto hangisiyse, gazeteler hep onu kullanırlar: HARP, ZAM, KOLERA.

Bakıp kalmışım gazeteye. KOLERA ile EYVAH durmadan yer değiştiriyordu: KOLERA EYVAH KOLERA EYVAH KOLERA EYVAH KOLERA... Bakmakla da kalmamışım, başlamışım «Kolera eyvah kolera eyvah kolera eyvah...» diye söylenmeye. Karım, çekti gazeteyi elimden:

— «N'oluyorsun ayol?»

— «Kolera eyvah kolera eyvah kolera eyvah...» diye söylenmeye devam ettim.

«3 dakika saygı duruşu» sinyali verilmiş gibi, başlarımızı eğip sustuk. Sağmalcılar'ın sokaklarından iskelet akıyordu, pencerelerinden iskeletler sarkıyordu. Böyle ne kadar sustuk, bilmiyorum; büyük oğlan girdi salona; bizi böyle, yaslara gömülmüş görünce:

— «Ne var anne?» diye sokuldu.

— «Eyvah!» dedi annesi.

— «Kolera!» dedim ben de.

— «Kolera.. eyvah!» dedi çocuk.

Üçümüz öyle, taş gibi susup dururken, kız girdi salona; hepimizi tek tek süzdükten sonra ağbisine sokuldu:

— «Ne var ağbi?»

Oğlan, yüzüne bakmadan kızın:

— «Kolera, eyvah!...» diye fısıldadı.

— «Kolera eyvah!...» diye tekrarladı kız.

Büyük oğlan:

— «Nerden girmiştir acaba, babacığım?» dedi.

— «Boğaz köprüsünden, çocuğum..» dedi annesi.

— «Boğaz köprüsü bitti mi ki anneciğim?» dedi kız.

— «Kolera geçecek kadar bitmiştir, çocuğum..» dedim.

— «Eyvah!» dedi büyük oğlan.

— «Kolera eyvah!» dedi kız.

Radyoyu açtık. Spiker, üzgün bir sesle konuşuyordu: «İstanbul'un Sağmalcılar semtinde başgösteren kolera salgınından 20 kişinin öldüğü, 200 kişinin de hastanelere alındığı tesbit edilmiştir. Sağmalcılar, yoksul halkın oturduğu büyük bir semttir. Bakımsızdır. Lâğım suları sokaklardan akmaktadır. İçme suyu yetersiz ve denetsizdir. Bu konuda kendisiyle görüştüğümüz Sağlık Bakanı şöyle dedi: (Hastalığın para-kolera olduğunu söylemek için dahi vakit henüz erkendir. Kesin bir teşhis konulmuş değildir. 7 kişi ölmüş, 59 kişi de hastanelere alınmıştır. Merak edilmesin.) Vali ise şöyle dedi: (Kolera olması mümkün değildir. Belki bir para-kolera belirtisidir. Hattâ, para-kolera bile denemez. 9 kişi ölmüş, 61 kişi tedaviye alınmıştır. Merak edilmesin.) Sağmalcılar Belediye Başkanı da şöyle konuştu: (Kanalizasyon ve su durumumuz çok iyi olup, hastalık ishal ve kusmadır. Bugüne kadar 6,5 kişi ölmüş ve 41,5 kişi tedavi altına alınmışsa da, bunların aynı güne rastlaması bir rastlantıdır. Sağmalcılar'da normal zamanlarda bile bu kadar hastaya ve ölüye her zaman rastlanır. Merak edilmesin.)»

Büyük oğlan:

— Para-kolera ne demek, babacığım?»

— «Para, hafif demektir çocuğum. Yâni, hafif kolera...»

Karım, nefretle buruşturdu yüzünü:

— «Millet takır takır ölüyor, bunlar tutturmuşlar: Para-kolera! Kuzum, kolera koleradır, hafifi ağırı olur mu bu lânetin!»

— «Olur karıcığım, olur... Parayı devalüe ettikleri gibi, kolerayı da devalüe ediyorlar. Para-politika, para-iktidar, para-demeç, para-para, para-kolera...»

Ne Personel uygulaması, ne işletme vergisi, ne devalüasyon, ne pahalılık, ne yiyecek içecek derdi ve ne de siyasal partilerin büyük kongreleri... Hiçbir şey ilgilendirmiyordu Ankaralıları; varsa yoksa, kolera! Haber, bomba gibi patlamıştı Ankara'da. Milletin elinde «kolera» lı gazeteler, dilinde «kolera», kulağında «kolera».

Akşam, toplandık radyonun başında. Radyo: «Koleradan ölenlerin sayısı 32'ye, hasta sayısı 350'ye yükselmiştir. Hastanelerde yer bulunamamaktadır.» Bakan: «Para-koleradan ölenlerin sayısı 12, hasta sayısı ise 92'dir. Her türlü tedbir alınmıştır.» Vali: «Para-koleradan ölenlerin sayısının 14, hasta sayısının ise 98 olduğu tesbit edilmiştir.» Sağmalcılar Belediye Başkanı: «İshal ve kusmadan, şu dakikaya kadar 9,5 kişi ölmüş ve 72,5 kişi hastaneye kaldırılmıştır.»

Ertesi gün, bizim hanım, genelgeyi yapıştırdı mutfağın duvarına: «Madde 1: Dışardan gelenler, önce ellerini sabunlayacaklardır. Madde 2: Şişe suyu, gazoz, fruko, şurup, şerbet, ayran içmek, dondurma ve benzeri şeyleri yemek yasaktır. Madde 3: Sebze ve meyve alınmayacaktır. Madde 4: Musluk suyu kaynatılıp soğutulup içilecektir. Madde 5: Bol sirke, limon, yoğurt kullanılacaktır. Madde 6: İstanbul'dan gelen mektuplara benden başka kimse dokunmayacaktır. Madde 7: ....»

Akıllının biri de demiş ki, «Kaynatılmış su lezzetsiz olur, zor içilir. Biraz oksijen alması için kaptan kaba birkaç defa aktarın». Karım, bir tencere kaynamış suyu başladı o kaptan öbürüne aktarmaya. Şarrr ona, şorrr buna. Yorulunca beni çağırdı:

— «Hakkı, gel biraz da sen aktar şunu!»

Bu defa ben başladım, şarrr ona, şorrr buna. Belki yirmi kez aktardım:

— «Yeter mi hanım?»

— «Canım, aktar biraz daha! İyice oksijen alsın da lezzetli olsun...»

— «Eee, bir tek daha aktaramam ben! Lezzetsiz olsun benim suyum.»

Sekiz aya yaklaşmış, bizim eve balık girmeyeli. Havalar soğuyunca, canım balık istedi:

— «Hanım» dedim, «bugün bakayım da, biraz balık alayım...»

Kıyameti kopardı karım:

— «Sen delirdin mi ayol? Ankara'ya balığın çoğu İstanbul'dan gelir.»

— «Eee, n'olacak böyle? Sebze yasak, meyve yasak, süt yasak, balık yasak, mektup yasak... Yahu, öldüreceksin sen bizi be!»

— «N'apalım, koleranın kökü kazınıncaya kadar böyle gidecek bu.»

İkinci gün, üçüncü gün, dördüncü gün, beşinci gün... Bizim ev tamtakır! Öleceğiz açlıktan. Neye elimizi uzatsak, «Aman aman!» Nerdeyse ekmeği de sokmayacağız eve; ama, onun yerine ne koyacağımızı henüz bulamadık. Daha üçüncü günde kepazelik başladı Ankara'da. Ne sirke bulunuyor, ne limon, ne yoğurt. Parası olan, piyasada ne kadar limon, sirke, yoğurt varsa çekmiş, stoklamış. Hepsi karaborsa! Dolmuşa biniyorsunuz, sirke sirke kokuyor herkes. Otobüse biniyorsunuz, limonsu limonsu kokular geliyor herkesten. Lüks yapıların pencerelerinde, balkonlarında hanımlar, ellerinde birer kâse yoğurt, güle eğlene kaşıklıyorlar. Sanki dondurma yiyorlar mübarekler! Bende de gastrit var; ne sirke içebilirim, ne limon yiyebilirim. Yoğurdu da, ekşi olmamak şartiyle, ara sıra yediğim olur. Dayanamadım artık:

— «Hanım» dedim, «benim dizlerim tutmaz oldu; Allahaşkına, yiyecek bir şeyler ver bana!»

Bir bardak kaynamış su koydu önüme, iki kaşık da toz şeker salladı, iki dilim de kurutulmuş ekmek:

— «Banar banar yersin, hayatım!» dedi ve gitti.

Yahu, ne yapayım bunu ben? Hani üzüm, pekmez, helva filân olsa, anlarım Bir domatesle bir lokma peynir de yeter bana.

O sırada bir söylenti dolaştı Ankara'da: Adamın biri, alacaklıları kendisini sıkboğaz etmesinler diye, «Bende kolera var» diye ilân etmiş. Dolmuşta geliyoruz; vatandaşın biri konuşuyor: «Valla iyi bir akıl. Bulgaristan ile Yunanistan, sınır kapılarını kapatmışken, Allah verse de, şu dış borçları istemeseler büyük ülkeler!»

Yemiyor içmiyor, radyo dinliyoruz biz artık. Radyo: «Beşinci gününde koleradan ölenlerin sayısı 35, hasta sayısı ise 400'dür». Bakan: «Para-koleradan ölenler 11, tedavi altına alınanlar ise 112'dir». Vali: «Para-koleradan 10 kişinin öldüğü ve 129 kişinin tedavide olduğu tesbit edilmiştir». Sağmalcılar Belediye Başkanı: «Para-koleradan bugüne kadar 11,5 kişi ölmüş, 111,5 kişi hastaneye kaldırılmıştır. Durum iyidir».

Karım dedi ki:

— «Ne biçim iştir bu, Allahaşkına? Kaç kişinin öldüğünü bile doğru dürüst bilen yok!»

— «Nasıl bilsinler?» dedim. «Baksana; kimi, Sağmalcılar'ın nüfusu 130 bindir, diyor; kimi, 150 bin olduğunu söylüyor. Sağmalcılar'da şu anda kaç bin kişinin yaşadığını bile bilen yok! Ölenler, (biz öldük) demeseler, kimsenin farkında olacağını filân sanmıyorum!»

Çocuklar, önüme bir kâğıt koydular:

— «Para sözlüğü yaptık, babacığım...»

— «Ne yaptınız?»

— «Para sözlüğü...» dedi büyük oğlan.

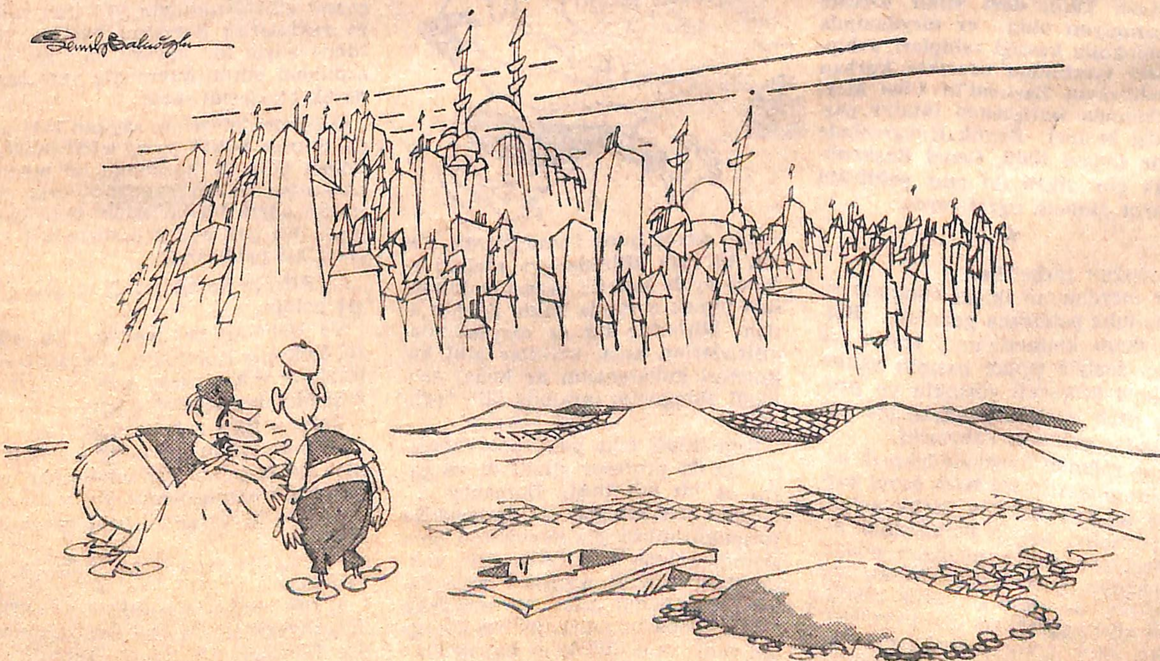
Kâğıda göz gezdirirken sordum:

— «Nasıl yaptınız bunu?»

— «Türkçe Sözlüğü açtık, para ile başlayan sözcüklerin para'sının yerine (hafif) sözcüğünü koyduk» dediler.

Yaptıkları sözlük şuydu (onlar alt alta yazmışlardı, ben yanyana yazıyorum): Para: Hafif, Para basmak: Hafif basmak, Para bozmak: Hafif bozmak, Para cezası: Hafif cezası, Para çekmek: Hafif çekmek, Para dökmek: Hafif dökmek, Para etmek:

— İstanbul'da bir apartman inşaatının toprağında altın bulundu. —

— Demedim mi oğlum sana, İstanbul'un taşı toprağı altındır diye!..

Para ile kolera aşısı yapanlar türedi. — Gazeteler —

— Adı üstünde vatandaşlar.. «Para Kolera» bu, parasız yapılır mı hiç?..

ATATÜRK'E MEKTUP

Atam bugün her günkünden
Sana daha çok muhtacız;
Bugün iyi değil dünden,
Yarı tokuz, yarı açız,
Atam, sana çok muhtacız!

Bir değil bin derdimiz var,
Atam, gel de bizi kurtar!

Demokrasi, demokrasi,
Şu partisi, bu partisi,
Bilemedik en iyisi
Atam, hangisi hangisi?

Memleketi sardı kurtlar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Yürümüyor, duruyoruz,
Baştan kara vuruyoruz,
Çenemizi yoruyoruz,
Asma köprü kuruyoruz!

Gider bol bol, gelir çok dar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Anadolu dertle dolu,
Ne suyu var, ne de yolu,
Köylü yine ağa kulu,
Yine bağlı eli, kolu,

Gün geçtikçe derdi artar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Devrimlere sünger çektik,
Buğday ektik, arpa biçtik,
Bol bol kolakola içtik,
Senden ayrı bir yol seçtik;

Gidiyoruz apar topar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Anayasa yine rafta,
Lâiklik de kaldı lâfta,
Gericilik ile softa,
İkisi de en ön safta,

Yolumuza engel tutar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Vazgeçtik gaz ve petrolden,
Madenler de gitti elden,
Ekmek elden, su da gölden,
Çalmaktayız başka telden,

Her kafada ayrı ses var,
Atam, gel de bizi kurtar!

Eller gider iken Ay'a,
Biz gideriz Almanya'ya,
Her alanda kaldık yaya,
Boyandıksa her boyaya,

Ya renk tutmaz, ya renk atar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Hava cıva satıyoruz,
Çok palavra atıyoruz,
İzindeyiz, yatıyoruz,
Yetiş Atam, batıyoruz,

Elimizden çek de çıkar,
Atam, gel de bizi kurtar!

Geri geri ilerleriz (!)
On Kasımda «Atam», deriz,
Pepeleriz, kekeleriz,
Ne nutuklar geveleriz,

Kim inanır ve kim yutar?
Atam, gel de bizi kurtar!

Mukadder ÖZAKMAN

Hafif etmek, Para kesmek: Hafif kesmek, Para kırmak: Hafif kırmak, Para yapmak: Hafif yapmak, Para yemek: Hafif yemek, Parasını sokağa atmak: Hafifini sokağa atmak, Paranın üstüne yatmak: Hafifin üstüne yatmak, Para babası: Hafif babası, Parasız: Hafifsiz, Paralı: Hafifli, Paradoks: Hafifdoks, Parafazi: Hafiffazi, Parafe: Hafiffe, Parafin: Hafiffin, Paragraf: Hafifgraf, Paralel: Hafiflel, Paralelkenar: Hafifelkenar, Paralellik: Hafiflellik, Parasızlık: Hafifsizlik, Paraşüt: Hafifşüt, Paratoner: Hafiftoner, Paravana: Hafifvana, Parazit: Hafifzit...

— «Senin bildiğin başka para'lı sözcük var mı baba?» dediler.

— «Yok yavrum» dedim. «Para'lı lâfları pek bilmem ben. Ama, hafif'lileri bilirim. Örneğin, hafif iktidar, hafif nutuk, hafif demeç, hafifmeşrep, hafif adam, hafif davranış, hafiftertip, hafif söz, hafif müzik... filân gibi.»

Bunları hemen yazdılar kâğıda ve «hafif» lerin yerine «para» yı kondurdular: Para iktidar, para nutuk, para demeç, parameşrep, para adam, para davranış, para tertip, para söz...

Sekizinci gün:

Radyo: «Koleradan ölenlerin sayısı 43, hasta sayısı 1190». Bakan: «Evet, kolera olduğu anlaşılmıştır. Para-kolera diye bir hastalık olmazmış. Ölü sayısı 27, hasta sayısı 790'dır». Vali: «Evet, kolera olduğu anlaşılmakla... Ölü 39, hasta 969'dur». Belediye Başkanı: «Evet evet, aynen... Parakoleradan 31,5 kişi ölmüş, 1001,5 kişi hastaneye yatırılmıştır».

Onuncu gün. Patlıyorum sıkıntıdan! «Düzce'de görüldü... Adapazarı'na atladı... Çorum'da yakalandı... İzmir'e geçti...» gibi lâflar dolaşıyor. Ankara'lılar, İstanbul yönünden esen rüzgâra bile arkalarını dönerek yaşamaya çalışıyorlar.

Sıkıntıdan kurtulmak için, çevirdim telefonu:

— «Alo!... Nasılsınız Naciye hanım? Çocuklar nasıl?»

— «Valla yuvarlanıp gidiyoruz işte, Hakkı bey. Çocuklar da okula başladılar...»

— «Koleranız nasıl?»

— «Ah, onu hiç sormayın Hakkı bey! Kaloriferle başımız dertte. Ekimin sonu geldi, adam hâlâ yakmadı kaloriferleri. Topluca şikâyeti düşünüyoruz.»

Başka birini çevirdim:

— «Aloo! Nasılsın Nuri'ciğim? İş bulabildin mi?»

— «Ne bulması be kardeşim! Bekleyip duruyoruz...»

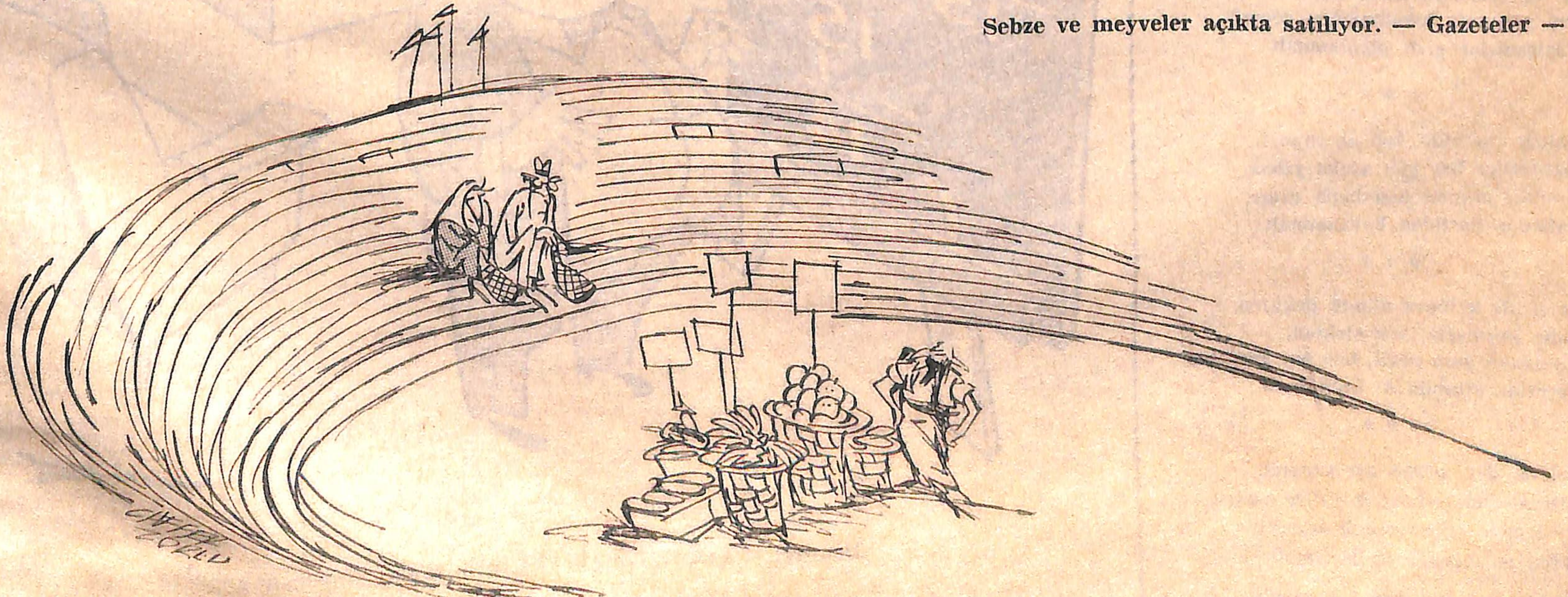
— «Koleran nasıl?»

— «Kalori sıfır, azizim! Çocuklar iğne iplik oldular. Para yok ki yiyecek alalım. Üzümle domatesle idare edip gidiyorduk, şimdi onu da bulamıyoruz, kolera kepazeliği yüzünden. Seninkilerin kalori durumu iyi mi bâri?»

Günler geçip gidiyor böylece... Önce AP. iktidarı geldi, ardından Anayasaya aykırılıklar, sonra pahalılık, sonra devalüasyon, sonra yine pahalılık, ardından kolera... Bakalım, onun ardından ne gelecek!

Korkmazgil

Sebze ve meyveler açıkta satılıyor. — Gazeteler —

Liderler Meclis Yolunda

Sadettin Bilgiç

Feyzioğlu

Erbakan

Alpaslan Türkeş

KOÇAKLAMA

(Köroğlu'nun dilinden)

«İstemeyüz» diye, sesler gelende,
«Kolera geliyor» diye yaymalı.
Beni düşürmeye komplo olanda,
Parti kırkbir yerden yaralanmalı...

* * *

Ben gibi binemez herkes bu At'a,
Geriye yarışta bakın sürata.
Madem ki seçildik, geldik bu kat'a
Eşler, dostlar biraz paralanmalı...

* * *

Haber aldım, Bozbeyli'den, Yalçın'dan,
İsterlermiş koltuğumu altımdan,
Seçmen bilir, hiç tezi yok yarından,
Dört köşeden dostlar havalanmalı...

* * *

«Gemi delinirse hep bir düşeriz,»
Oy alırken eski derdi deşeriz.
Dış yardımla kendimizden geçeriz,
Paylaşmalar gizli plânlanmalı...

* * *

Sokak unutuldu, işçi ne yapar?..
Öğrenciler her gün araba yakar,
Bunları unutan hep bana çatar,
Çatanlar Partiden kovalanmalı...

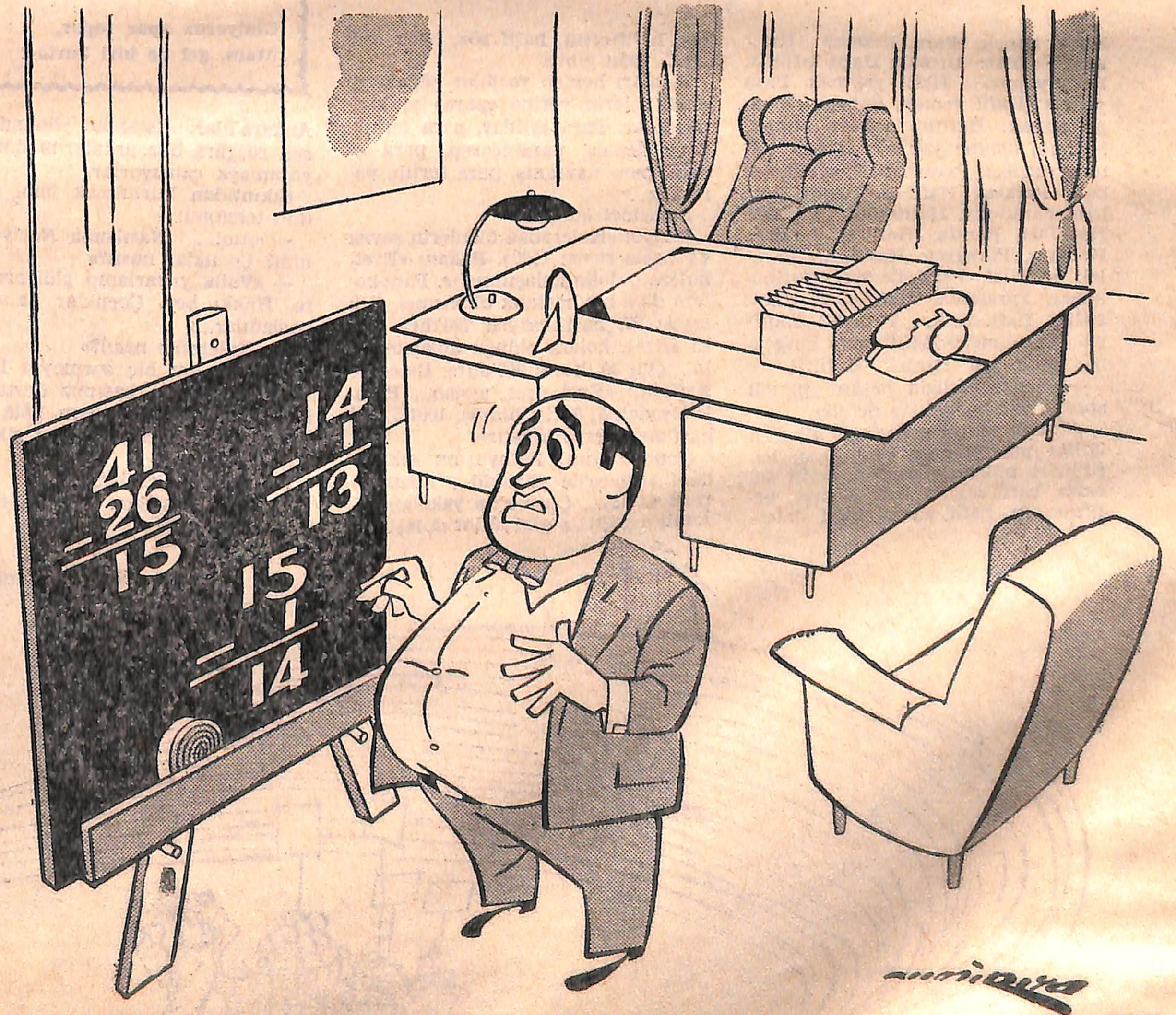
* * *

Parti'miz kalbura döndü delikten,
Daha geçeceğiz nice elekten,
Şişmanlık gam değil, ben her gedikten
Geçerim, altımda At bulunmalı...

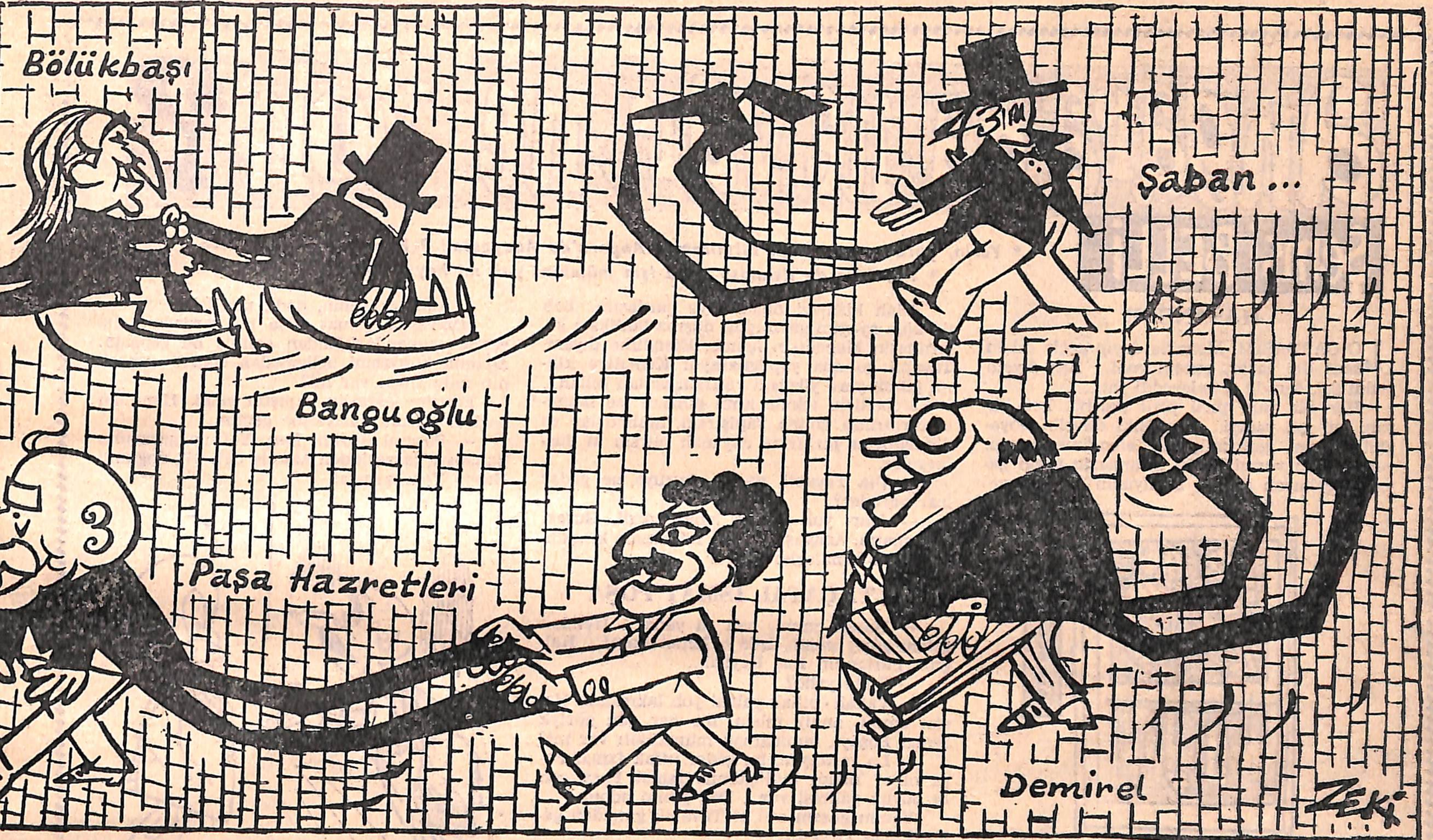
* * *

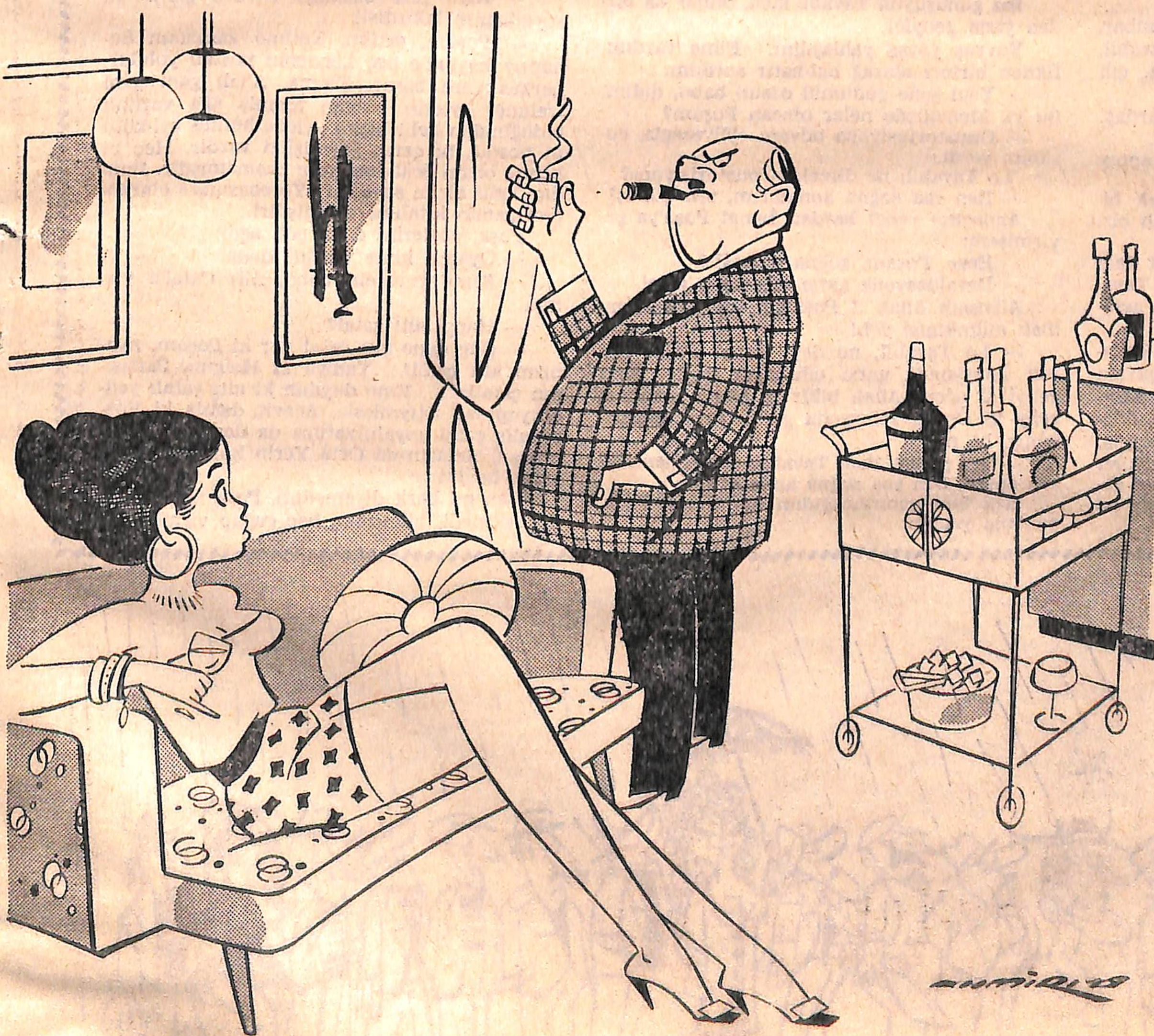
Kolera, der, başka aşı yaparız.
—Deve— leri —Losyon— diye satarız,
Bir temele onbeş nutuk atarız,
Harcı, palavradan kullanılmalı...

Fikret YILMAZ

Demirel — Çıkart, çıkart... Bi türlü toplayamıyorum yahu!..

Erkek — Politika hayatına atılmaktan başka çarem kalmadı...
Kadın — Yaa, iş hayatında iflâs ettin demek!..

DAVUL - ZURNA MÂNİLERİ

Davulumun ipi naylon,
Toto yazdım doksan kolon,
Dokuz bile tutamadım,
Futbolcular çıkta balon!

Zurnam öter cıyak cıyak,
Pideler var sıcak sıcak,
Parasını sayar iken
Midemize oturacak!

Davulumun ipi sicim,
Demokrasi biçim biçim,
Ben muhalif doğalıdır
Yarı tokum, yarı açım!

Davulumun ipi ekli,
Bütçemize benzer şekli,
Gümbür gümbür öter davul
Bu davulcu çok yürekli!

Zurnacımız çekiyor ti,
Bir muhalif rüzgâr esti,
İntibaklar gecikince
Bakkal da selâmı kesti!

Davulumun ipi kalın,
Kimse sormaz nedir halin,
Ayakkabılar mukavva,
Artık giyeceğim nalın!

Davulumun ipi sağlam,
Zamlar edecekse devam,
Pek yakında ahretten biz
Göndeririz size selâm!

Davulumun ipi ince,
Mâni yazdım gündüz gece,
Alev alev yanar içim
Yâr deyince, yâr deyince!

Davulumun ipi deri,
İki ileri, bir geri...
Biz refahı beklemekten
Gözümüzün gitti feri!

Davul ödünç, bütçemiz dar,
Borcum harcım göğe kadar,
Vergileri veremezsek
Zurnayı alır iktidar!

Mukadder ÖZAKMAN

Angara'da ne var, ne yoh?

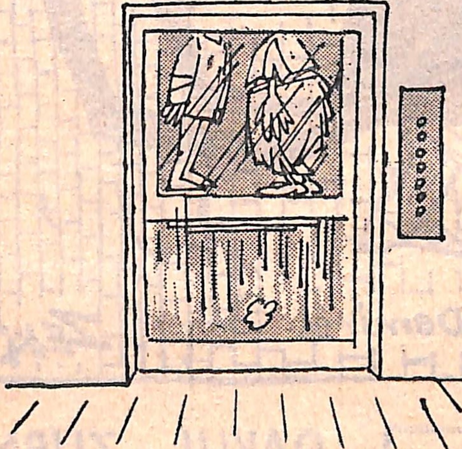
Şemsi BELLİ

** Yerin, yurdun, adresesin bilmirem * Angara'da Anayasso ! * Ellerinden öpiy Hasso * Yap bize de iltimaso * Bu işin mümkini yoh mi hoyyy baboov ?*

HASANSOR

LO GARDAŞİM, Mencilis deyip geçiy misin sen? Uci vaaar, bucaği yoh!... Ben diyem yeddi gat, sen de yetmişyeddi gat!...

Her bir yanı pırıl pırıl parliyi, her bir yani ışil ışil yaniyi... Yetkişiki düvelin boyağini cilasini getürmüşler, efendime diyem, yerlere cilo vurmişlar ki insannarin ayaği gaya da çabucah düşe... Düniyanın heç bir yerinde insanlarin ayağini gaydırmağ mümkinisi bu gader yoh...

Bindik hasansor'a Tavabil'inan baranbar, çıhdıh yuharıya. Bir gopçaya basdı Tavabil, hasansor fırrrt dedi aldı bizi başyuharı.. çıh babam çıh.. çıh babam çıh...

— Ula Tavabil, ula gozüni yedigim gardaş, nire gediyik boyle?

— Yüsgeklere çıhıyıh Hasan emmi, annıy misin, çoh yüsgeklere!...

— Lo gardaşim bu gader yüsgelmek bizim neyimize? Başvakil gatına mı çıhıyıh biz, yohsam Rayizicummur tahtına mi?

Tavabil bi gopçaya basdı gine, fırrrt dedi hasansor durdi. Bi gopçaya daha basdi Tavabil, fıırt dedi hasansor enmeye başladı aşşağiya doğri!...

Enmez çıhmaz bi Allah demişler. Vallahülazim siyasat gapısından hasansor gapısına gadar her bi şey başga çeşit burada... Kimi yüsgeliyi, başını alip gediyi yuharılara doğri.. bi de bahıysin ki feleğin nevri dönmiş, gamiyon şofförü Gül Ali nassıl ki gamiyonu geri vitesine dahmış, ha o çeşit bu sefer gerisin geri başaşşaği düşiy ha düşiy.. düşiy ha düşiy...

Allah kismeyi düşürmeye gardaşım.. ben iki döfa ayağim gaymişsin düşma tahlikasi geçirmişsin Mencilisin içinde. Efendime diyem, Tavabil goluma yapışmasaydı Kemaliye kilimi gibim yere yüzüsdi yatirsin vallah billâh...

Mencilisin içinde kimi gördim ise happisi birbirinin golina yapişirsin. Mabbüslar ve Zennatorlar birbirine dayanah olirsin ki düşmeyeler...

— Ula Tavabil, dedim, buruya ne gadar icar veriyler?

— İcarı yoh Hasan emmi, dedi. Burasi hökumatın. Anayaso vermiş hökumata ki mabbüslar ve zenatorlar otura!

ALTI ÇATAL İSMAT POŞA

— Hasan emmi, bah şu yana!... İreliden geleni göriy misin, işde o İsmat Poşa!... Halgına Partısının Baş Reyizi!...

— Dime yaho?

— Vallah - billah yalani yoh lakırdinin Hasan emmi, anniy misin, biz her gün göriyk İsmat Poşayi, tanımamah mümkinatı var mi?

— Lo gardaşim, bu gadar uffak İsmat Poşa oliir? Bizim bildüğümüz İsmat Poşa çoh bi böyük galıbisi vor... Dağ gibim adom...

Yemin gasem etti ki Tavabil, garşıdan gelen İsmat Poşa'dır.

— Lo Tavabil, gedip hal - hatır sorsam huylanir mi acep?

— Yoh, dedi, yoh; niya huylansin ki, memnunat olur İsmat Poşa...

Biz gonuşuyuh Tavabil'inen, onnar da bizden yana geliyler.

Yovvaş yovaş yahlaşdim. Eline vardım. İlkden birinci olarağ hal-hatır sordum:

— Yeni sene gudümlü ossun babo, didim. Bu yıl Mencilisde neler olacah Poşam?

— Opustoriksiyona dövam eyliyecegiz, cuvabını verdi.

Lo Tavabil, ne dimek «Opustorisiyon»?

— Ben saa soğna annadırım, sen gonuş!

Annacımı yengi başdan İsmat Poşa'ya çevirmişem:

— Eeee, Poşam, soğna nolacah?

— Devalüasyona garşı çıhacağık gine!

Allaaaah Allah...! Poşa'nın dilinden annamah mümkinisi yoh!

— Lo Tavabil, ne deyi İsmat Poşa? Develi İstasyonda garşı çıhacağık deyi... Kim geliyi ki acep? Allah bilür bi hısım arkabası geliy ki Develi İstasyona gedip garşı çıhacağımış, he mi?

— Sen gonuş, dedi Tavabil, gonuş sen Hasan emmi, ben saa soğna annadırım.

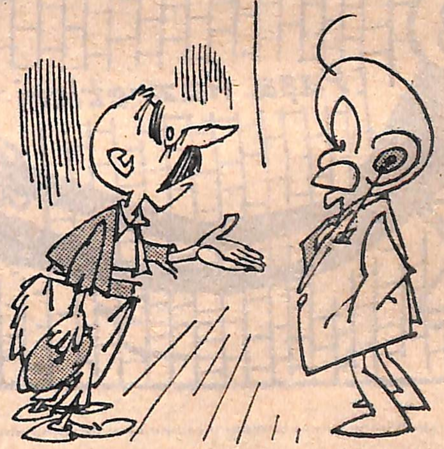
Ben tam gonuşacağıdım ki İsmat Poşa, yahama yapıştı:

— Adın ne senin, dedi, nirelisin?

Gooosgoca İsmat Poşa bu gardaşım. Asgeriye gumandarlığından gelmiş bu zenaata. Adamın künyesini bellemeden lakırdi etmesinin mümkinisi var mi?

Fikrime esgerlik yapışım geldi. Hemman hazirol durum vaziyetine geçtim:

— Poşam! dedim. Ben, Yetimo gazasının Sahapsız garyesinden Mamiş oğli 343 doğumli Hasso Yerebasmaz!

Gozlerini fal daşı gibi açdı:

— Niye yere basmaz? Nirden geliyi bu soyadisinin lakırdisi?

— Poşam, dedim, Yetimo gazasının Sahapsız koyünde heç kismenin postali yohdur, herkes yere basar. Emme, Allah gani gani irahmet eylesin bubam Mamiş ağa varlıhlı olduğundan kelli bizim aylede herkes eyi-kötü bi postal, bi çarıh geymişligi vardır. Heç bi kisme bizim ocahdan, yere basmamışdir. Bundan kelli bizim soyadisi «Yerebasmaz» olarahdan ganun kitabina geçmişdir!...

Poşa, gozlerini daha çoh açdı:

— Oy'unu kime virdin? dedi.

— Kime verecem babo, Altı Çatal'a virdim.

— Hangi altı çatal?

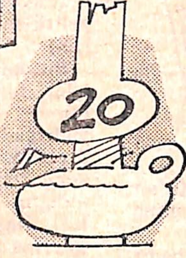
— Gaç dene altı çatal var ki Poşam, zatınızın altı çatali... Yaniya ki Halgına Partısının çatalları... Eme duyduh ki altı çatalı yeddi yapmağ istiymişsiz. Acavit demiş ki Sossoyalis çatal goyah, zatınız da demiş ki «Yoh o çeşit olmasin da Orta Yerin Solu çatalı ossun», he mi?

Ben mi berk diyemedim, Poşa mı lakırdimi eşitmedi, bilmirem, heç cuğap virmedi.

— Bu köpoğlusu bizimle dalga geçiyor galiba!..

Selâhattin'in lâmbası

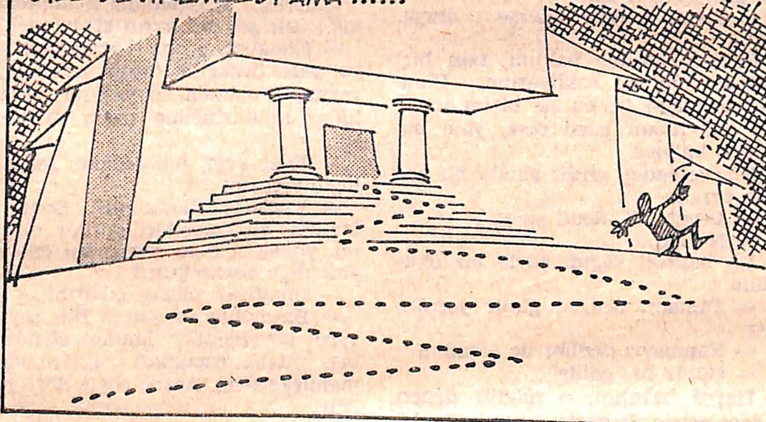

Yazan: SUAVİ SÜALP

Çizen: SEMİH BALCIOĞLU

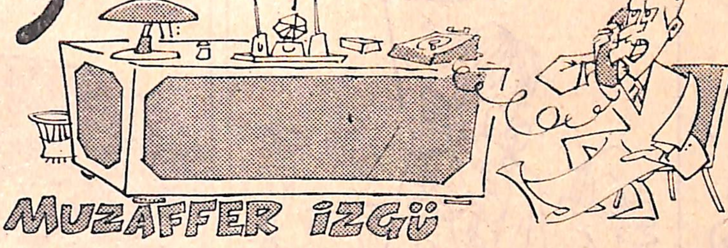

Yeni müdür

MUZAFFER İZGÜ

ELİMDE kâğıt, Yahya beyin odasını arıyorum. Koridoru baştan başa gittim, tekrar dönüp geri geldim. Öyle, bana anlattıkları gibi bir oda yok. Şöyle kapısının camının yarısı kırık...

Odacıyı gördüm:

— Birader, acaba Yahya beyin odası hangisi? diye sordum.

Odacı:

— Nah, dedi, elinin tersiyle.

— Ama o odanın camının yarısı kırık değil.

— Annamadım?...

— Bana camının yarısı yok dedilerdi de...

— Yahya beyin odası memur odasıdır ki camı kırık olsun? Yahya bey bugüne bugün müdür, dayrenin müdürü, bugün gırılır, yarın yapılır... N'edecen Yahya beyi?

— Şu elimdeki kâğıt!...

— Yoktur Yahya bey, biraz sonra gelir. Bilmem yüz lümereye gitti, bilmem nufüs müdürünün yanına çıktı. Çıkarken de bana, tilafona bak dedi... Sen şindi geç onun odasına bekle, tilafon da çalarsa, beyefendi yüz lümereye getdi de. Ben accık aşşadan odun daşıyacam da...

Geçtim Yahya beyin odasına. Hemen kapının yanındaki sandalyeye oturdum... İki dakika sonra, elinde bir kâğıtla benim gibi vatandaşın biri çıka geldi:

— Efendim, Yahya bey siz misiniz? dedi.

— Yoo, dedim, o helâda.

— Bir imza işi vardı da... Neyse, ben tapudaki işimi bitireyim, tekrar uğrarım...

Adamın adına sevindim. Ne olurdu sanki benim de şöyle tapuda, nüfusta bir işim olsaydı, böyle müdür masasına, masanın üzerindeki kalemlere baka baka canım sıkılmasaydı? Nedense biraz sonra, o masanın üzerinde durmakta olan yeşil kalemi tutmak geldi içimden. Yavaşça oturduğum sandalyeden kalktım, masaya biraz daha yakın olan koltuğa iliştim. Elimi uzattım, kalemi yakaladım. O anda vatandaşın biri daha girdi içeriye. Hemen kâğıdını önüme uzattı:

— Buyrun efendim, dedi.

— N'olacak? dedim.

— İmzalayacaksınız beyefendi...

— Yahya bey helâda...

— Ha, öyle mi? Pekiyi öyleyse, benim millî eğitimde bir işim var, çıkıp onu göreyim...

Gözüm bu kez masanın arkasındaki panoya takıldı. Beyaz, limon ağacından kesilmiş çıtalar, siyah bir kadife üzerine uygun aralıklarla çakılmış, tam üst tarafına da Atatürk'ün bir portresi konmuştu... Bu kez içimden, bu panoyu tutmak geldi. Kalktım yerimden, müdürün koltuğunun arkasına geçtim, panoyu okşamaya başladım. İçeriye birisi girince, bayağı irkildim müdür zannederek. Başımı çevirdim. Belli müdür olmadığı, hazırol duruyor karşımda, olsa olsa benim gibi vatandaş...

— Evet? dedim.

— İmza müdür bey, dedi.

— Şayet başka bir dairede işiniz varsa, o işi yapın gelin, dedim.

— Olur efendim, defterdarlıkta bir işim olacaktı, dedi, çıktı.

O sırada telefon çaldı. Kulaklığı kulağıma götürür götürmez, gevrek bir ses:

— Nasılsın düdük? dedi.

Bozuluverdim birdenbire:

— Düdük senin babandır, anladın mı? dedim.

Güldü karşı taraf:

— Düdük oğlu düdük, dedi.

— Ulan senin sülâlen düdük, dedim bu kez...

Karşı taraf yine bastı kahkahayı:

— Öğrendik oğlum öğrendik, dedi, sende erkeklik nanay.

— Anlamadım...

— Sende erkeklik nanay... Hepsini bir bir anlattı.

— Kim?

— Kim olacak düdük, evvelki akşamki... Haa, yoksa yengeye yine gece mesaisi pozu hâlâ üzerinde mi?

— Kim üzerimde mi?

— Lan sen ne namussuz, ne hıyarsın be!...

— Ulan sensin e mi, hıyar da senin baban...

Güldü yine karşı taraf, hem de kahkahalarla:

— İyi iyi, dedi, akşam çıkıyor musun o kahveye?... Çık da senin şu erkeklik meselesini konuşalım.

— Ben erkeğim ulan anladın mı, hem de...

— Ha hah hah haaah... Erkekmiş, sen bir de o sarı Nimet'i dinle...

Ulan bak şu adama, kaynanamı da karıştırdı işe, kaynanamın adı Nimet be!

— Ulan bana bak, kaynanamı karıştırma işin içine, sonra senin...

Nerdeyse kulaklık kahkahadan patlayacaktı. Telefon kapandı.

— Amma iş haa, dedim kendi kendime.

O sırada bir vatandaş girdi içeriye... Uzattı yine bir kâğıt... Kafam öyle bozulmuş ki, deminki telefona. Gelen adama:

— Ne istiyorsun be! diye bağırdım.

— Şey, dedi vatandaş, imza efendim, şuracığa imza...

— Ver!... Nereye?

— Şuraya!... Karaladım orayı...

— Tamam mı efendim? diye sordu.

— Tamam, dedim.

— Yâni efendim, şimdi hiçbir yere gitmeyeyim mi?

— Canın nereye isterse oraya git!...

Gitti... Saatime baktım, tam bir saattir müdürü bekliyorum. Ulan bu ne biçim iş, bu ne biçim tuvalet be? Adam ishal olsa, yine bu kadar kalmaz.

Bir vatandaş girdi, elinde bir yığın evrak:

— Beyefendi, dedi, şu iş...

— Ne işi?...

En baştaki kâğıdı şöyle bir okudum.

— Tamam, dedim, götür yapsınlar.

— Yapmayız dediler de efendim...

— Götür be, götür!...

Haydi bakalım, o müdür denen adam gelsin de görsün, nasıl cenkleşeceğim. Boru değil, tam bir saat... Telefon çaldı. Ahizeyi elime alır almaz:

— Ulan sensin hıyar, ulan sensin düdük, ulan sensin karı gibi herif, diye bağırdım. Ve tak kapattım telefonu... Vatandaşın biri girdi, uzattı kâğıdını. Ne okudum, ne de baktım, çaktım altına imzayı gitti.

— Tamam mı beyim?...

Cevap bile vermek yok... Duvara bakıyorum, sanki ben de bir duvarım. Vatandaş çıktı gitti...

Adam şayet bu dairenin yüz numarasını beğenmiyor, biraz da keyif ehli olup evin yolunu tuttuysa, karısı da:

«Aman be Yahya bey, buraya dek gelmişsin, bir daha gidilir mi hiç daireye, otur sana şöyle köpüklü bir kahve yapayım, iç» dediyse, tamamdır bizim işimiz...

Telefon çaldı yine. Deli edecek vallahi bu adam kimse, beni...

— Ne var ulaaan? dedim telefona.

— Hay düdüğüm hay, bir marifetini daha öğrendik şimdi, dedi. Ulan ne biçim arkadaşsın be sen? İnsan saklar mı bizden, hıyar?...

Bağırdım telefona:

— Ulan hıyar da sensin, kabak da sensin!...

Telefonun içinden tiz kahkahalar gelirken, ahizeyi yerine hızla bıraktım.

Bu kez, demin başka dairelerde işleri olanlar, işlerini bitirip sökün etmeye başladılar. Adamlar bayağı yadırgadılar beni müdür koltuğunun üzerinde görünce. Ama onlara fırsat verir miyim hiç, kâğıtları ellerinden aldığım gibi çakı çakıverdim imzaları. Nasıl olsa bugün vatan millet hayrına iş görüyoruz...

Aradan iki saat geçmişti ki, bu kez elinde bir yığın dosyalar olan biri çıkageldi.

— Evet? dedim.

— Beyefendi, sizinle tanışmak nasip olmadı...

— Evet evet, söyleyin çabuk!

— Beyefendi, ben sizin dairenize iki gün önce tâyin olup geldim. Siz iki gün gelmeyince tanışamadık...

— Evet... Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz... Bir şey mi vardı söyleyecek?

— Efendim, acaba diyecektim, biz şu yazı örneğini tutup belediyeye yazmışız, aslında bu yazının mezarlıklar müdürlüğüne resen yazılması...

— Evet evet, mezarlıklar müdürlüğüne yazın!

— Başüstüne beyefendi... Sonra efendim, şu cetvelleri dörder nüsha mı, yoksa sekizer nüsha mı çıkarayım diye soracaktım?

— Onaltışar nüsha çıkarın!...

— Başüstüne beyim... Bir şeyim vardı beyefendi... Malûm efendim, ben daha çocukları getirmedim memleketten... Acaba şöyle dört gün izin...

— Haydi git, ondört gün izinlisin!..

— Sağolun beyefendi...

O çıktı, yine o namussuz telefon... Alıverdim elime:

— Ulan aşşalık, ulan alçak, ulan hıyar, ulan köpoğlu!... diye bağırdım.

Kapattım telefonu...

O günü öğleden akşama dek belki elliye yakın evrak imzaladım... En sonunda da baktım bu Yahya bey denilen adamın geldiği geleceği yok, kendi evrakıma da çaktım imzayı, kapıyı kapatıp merdivenleri indim...

Aradan günler geçti, gittim o daireye... Gözüm, beni oraya bırakan odacıyı aradı... Sordum.

— Haa, o mu? dediler, namussuz, bundan birkaç gün önce tam iki sefer telefonla bizim müsteşarın ne hıyarlığını bırakmış, ne alçaklığını, ne de namussuzluğunu... İşine son verdiler...

Türkiye'nin nüfusu hızla artıyor. — Gazeteler —

1

2

3

Yazısız

7 gün

PAZARTESİ

Herkesin derdi başka

Amerika Uzay Araştırma Merkezi panik içinde!

Nedeni, iki paket Ay taşının kaybolması...

Basınıyla, radyosuyla, televizyonuyla seferber olmuşlar, kaybolan taşlar konusunda yayım üstüne yayım yapıyorlar.

Ah şu Amerikalılar, ah! Bakmayın mağrur olmalarına... Aldırmayın tok gözlü görünme çabalarına.

Kimlikleri kişilikleri yavaş yavaş meydana çıkıyor işte.

Neymiş efendim?

İki paket Ay taşı kaybolmuş!

Bu taşların bizde olup olmadığını doğrudan doğruya soracaklar ya, kırmaktan korkuyorlar.

Oysa moloz yığınına dönen bu ülkede kim ne yapsın Ay taşını?

Herkesin gözü takvimde, millet iple çekiyor ay başını!

SALI

Dünya gözüyle

1950'den bu yana tam yirmi yıldır hepimizde bir özlem vardır. «Bağımsızlık» özlemi...

Üçümüz beşimiz bir araya geldik mi, elimize bir de bayrak geçirdik mi, «Tam bağımsız Türkiye» sloganıyla düşerdik yollara.

Çok yorulduk ama yılmadık.

Başımıza kimler gelip gitmedi bu yirmi yıl içinde... Hükûmetler değişti, istediğimiz değişmedi.

Amacımızın gerçekleştiği günlerde yaşıyoruz şimdi.

Sınır kapılarımız kapandı, dış ülkelerle ilişkilerimiz kesildi, ihracat durdu, ulaşım durdu, kolera nedeniyle Türkiyemiz «Tam bağımsız» oldu!

ÇARŞAMBA

Acaba diyoruz

Görevinden alınan İstanbul Temizlik İşleri Müdürünün yerine, «Titiz Niyazi» getirilmiş.

Eh, kimi gelir, kimi gider. Buna biz karışacak değiliz. Fakat her atamadan sonra, gelenin adının önüne oturtulan lâkaba takılıyor gözlerimiz.

Dikkatinizi çekti mi bilmem. Adı sanı bilinen kişilere yakıştırmalarda bulunmak moda oldu. Sağlık Bakanına «Jet»; İzmir Belediye Başkanına «Asfalt Osman» dediğimiz gibi...

Bir süreden beri bu modanın ağırlık noktası İstanbul'da...

Süslü İhsan, Hızlı Tevfik, Titiz Niyazi...

Hani insan içinde bulunduğu mübarek Ramazana bakıyor, eski Ramazan eğlencelerini hatırlıyor, İstanbul'u yönetenlerin isimlerine bir göz atıyor ve haklı olarak bu «Hızlı» larla, «Titiz» lerle, «Süslü» lerle orta oyununa çıkılacağını sanıyor.

Eksik olan «Kavuklu» ile «Pişekâr» ı da bir bulsalar...

PERŞEMBE

Tam sevinirken...

Sabah sabah gazeteyi çekiyorsunuz önünüze, bir haber:

«Yakında yapımına başlanacak 17 yeni köprüyle İstanbul köprüler şehri oluyor.»

Gözlerinizdeki uykulu bakışların yerini, pırıl pırıl bir mutluluk sevinci alıyor. Başka bir habere kayıyor bakışlarınız:

«Aksaray geçidine sekiz tane yürüyen merdiven konuyor.»

Eh, hızla modernleşiyoruz derken daha başka bir haber:

«İstanbul'un altında zengin altın madeni bulunuyor!»

Haydi hep beraber feryadı basalım: «Eyvaaah, İstanbul yakında köstebek yuvasına dönüyor!»

Hele tahlil sonucu da öğrenildikten sonra durdur durdurabilirsen halkı! Temel ruhsatı alan, kazma küreği kapan şehre yumulacak demektir.

Üç kuruşluk kâr için önüne gelene kazık atarken eloğlu, altın'ı duyar da durur mu?

Tüh tüh, yıkılıp yok olacak koskoca şehir!

CUMA

Bir örnek

«Her şeye zam, ben de oldum Tarzan» diyerek aklını oynatan İzmir'li bir vatandaş çuvala sarınıp dağa çıkarken, bir başkası da of çekmek için çıktığı elektrik direğinin tepesinden güçlükle indirilmiş.

Bu iki olay, Başbakanın sık sık sözünü ettiği «Hiçbir devirde görülmemiş genişlikte bir hürriyet vardır» cümlesinin doğruluğunu gösteren büyük bir belgedir bizce.

1960'dan önce ağzını açmadan ne kadar ceza yiyeceğini düşünürken millet 1970'te hürriyetine kavuşarak oynatıp, aklına geleni söylemek için dağa, direğe tırmandı nihayet!

CUMARTESİ

Geçen sayımdan...

Henüz 1970 sayımının yorgunluğu geçmeden, bir önceki sayımdan rakamlar açıklanıyor:

«20.000 kötürüm, 112.000 kör, 53.000 sağır-dilsiz, 27.000 çolak, 200.000 sara'lı, 143.000 topal.»

Ayrıca halkın yüzde ellibiri kara cahil.

Sağlamları sorarsanız eğer, onu ne sayım görevlileri biliyor, ne biz biliyoruz. Zira eli ayağı tutanı işçi olarak yurt dışına gönderiyoruz!

PAZAR

Bir bayram daha

Türkiye Âşıklar Bayramı bağlama sesleri arasında Konya'da başladı.

Eee, paçayı vaktinde kurtardıkları için rahmetle analım eski halk ozanlarını...

Şayet bir Kâmili sağ olsaydı da «Esnaf Destanı» ile bayrama katılsaydı, «Nalbant oldum kırdım nalın çoğunu» derken kıratın tekmesini yerdi. «İmam oldum kaba sofu çoğaldı» derken güme giderdi, «Şair oldum evvel, dinle yalanı — Vazn-ü mevzun derler, bilmem ben anı — Unuttum bildiğim Türkçe lisanı — Arabî Fârisî sohbet ederken» der, TRT'nin kara listesine girerdi!

Vedat SAYGEL

Pahalılık yüzünden halk, gıdasından kesmeye başladı. — Gazeteler —

— Kes, kes!..

— Kesme, kesme!..

— Televizyon, günlük hayatımıza giriyor. —

Uğradığı felâketi biraz daha geç anlamak istiyormuş gibi yavaş yavaş indi arabadan, arabanın arkasını dolandı... Ne diferansiyel kalmıştı, ne diferansiyel kolu... Kutu patlamış, tüm yağlar yere simsiyah göllenmişti. Bir taraftan da hâlâ şıp şıp diye akıyordu yağlar... Dondu kaldı Sefer ağa, çakıldı kaldı Sefer ağa:

— İşde şindi yandık yeğen, dedi, şindi yandık...

Sigara üstüne sigara içti. Fır döndü arabanın etrafında:

— Yetmez ki cepteki para, alıp gelesin Gonya'dan bi tam takım, dakasın burda... En eyisi ben memlekete gediym. Borç harç bi şeyler uydururum. Sen yat yeğen burda. Allahdan bi araba geçerse, içine atlar gederim. Avradın iki bileziği var, onu satarım, alır gelirim... Yarın alsam, öbür gün burdayım. İkimiz iki goldan, hele bi de yeni kriko uydurur gelirsem, bi günde dakarık... Lan şansına be! Hey Allahım ne deyim ben sana. Senin yapdığının bi tekini ben yapsam, yedi bayram anamı ağladın. Ne güzel, paramızı gazanmış gediyorduk, içimizden borcun birazı daha halloldu diyorduk, hak mı yâni bu?

İki saat sonra bir kamyon geldi. Sefer ağa yanıma biraz para verdikten sonra:

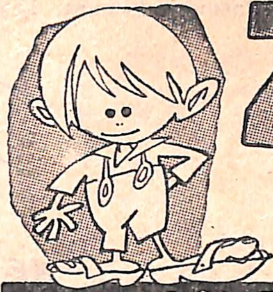
— İki de ekmek var torpido gözünde, kibrit de var, dedi. Gar'ı ısıt tenekede su olur, iç yat, keyfine bak!

Ne de keyfe bakılacak yerdi ya?... İki gün için iki kuru ekmek ve de bol bol kar... Allahın dümdüz ovası... Ne gelen var, ne giden... Ne yapacaksın, muavinliğin görevlerine bu da dahil. Araba bir yerde bozulup yattı mıydı, sen de orada yatacaksın!

Sefer ağa, arabaya binerken:

— Gurt murt olmazmış bu mevsimde, korkma! dedi.

Hiç aklıma gelmemişti kurt. Hem olsa n'olacak? Bizim canımız o kadar tatlı değildir. Gitti Sefer ağa.

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

Koskoca iki gün nasıl geçer burada? Bu ıssız yolda, tek başına? Oturdum şoför mahalline, kapıyı iyice kapayıp, tellerini iyice sardım. Sandığın altından sigaramı çıkarıp tellendirdim bir tane. Öğleye doğru tenekenin içine biraz kar topladım güçlükle. Çünkü ancak tarlaların rüzgâr almayan kesekli yerlerinde kalmıştı kar. Arabadan benzin çıkarıp paçavraları tutuşturdum, tenekeyi üstüne tuttum. Dörtte bir teneke suyum oldu. Eh, iki gün yeter bu su bana. Güneş batmasına yakın, radyatörün suyunu da başka bir tenekeye boşalttım. Ekmeğimi yedim, suyumu içtim, sigaramı yaktım, sarıldım battaniyeme, uyudum.

Gece bir hayli soğuk oldu ama, üşümedim, büzüldükçe büzüldüm. Camın açık kalmış yerlerine paçavralar tıkadım. Uyandığım zaman gün ışımıştı. Uyuşmuş bacaklarımı canlandırmak için arabadan inip bir o tarafa, bir bu tarafa koştum.

Akşama değin ya üç araba geçti, ya da beş... Bunlardan bir tanesini durdurup sigara istedim. Sağolsunlar, iki portakalla, iki kiloya yakın kuru soğan verdiler. Yükleri kuru soğanmış. Şans işte, muz olacak değildi ya... Ziyafet mükemmeldi öğleyin, kuru soğan, iki portakal ve ekmek. Bir ara iyice canım sıkıldı, Sefer ağanın meşin bir torbaya sakladığı taşaronun basılı kâğıtlarını çıkardım. Kopya kalemle bir şeyler karaladım bu arkası boş kâğıtlara...

Raziye'yi ilk gördüğüm günü, ilk seviştiğimiz günü, pamuk topladığımız yazı, hepsini yazdım... Vaktin nasıl geçtiğini bilemedim. Karanlık basıncaya dek yazdım.

Bir gece daha geçti. Hattâ bir gündüz daha... Topu topu geçen sekiz on arabanın hangisi uzaktan gözüktüyse, yüreğim tıp tıp attı ümit ışığıyla:

— İşte Sefer ağa bu arabanın içindedir, diyerekten.

Hele bir kırmızı kamyon yanıma yaklaştığında iyice yavaşlayınca, bayağı ümitlendim. Ama onlar da pompa için durmuşlardı. İki gündür hiç çalışmadığım için bir güzel şişirdim adamların lâstiğini. Sonra vaziyeti anlattım onlara. Bir paket sigara atıp gittiler. Ekmekleri yokmuş.

— Amma sen merak etme, biz göndeririz, dediler.

Üçüncü günü ne ekmekten bir haber çıktı, ne de Sefer ağadan. Su boldu yalnız, başka bir şey yoktu. O gün de hıncımı kâğıttan kalemden aldım. Ama bu çok tatlı bir hınçtı. Raziye'yle tekrar kavuştuğum günü yazıyordum. Hayâlimde sordum soruşturdum, Raziye'nin kocasını buldum.

— He, geldik geri, dedi. Sen kimsin ki?

— Hiç, hiçim ben, dedim.

Koştum dutlu eve. Babamın evi gibi kapıyı açtım, babamın evi gibi içeriye daldım. Avluda, «Raziye» diye bağırdım. Merdivenleri atladı geldi:

«Hep seni bekledim, hep» dedi. Sarıldık biribirimize. Yukarıya çıktık, seviştik, hep seviştik...

Bu hayâllerle uyuduğum için o gece rüyamda hep Raziye'yi gördüm. Ayrılmamışız hiç, hep o eski günler... Elele tutmuş kanal yolundan gidiyoruz. O bana bir kesekâğıdı uzatıyor. Açıyorum kesekâğıdını, içinde kebap var, sumaklı soğan, nane, şu bu... Hem yiyorum, hem de:

«Nerden bildin aç olduğumu?» diyorum.

«Heç bilmem mi?» diyor.

Uyandığımda büyük bir yıkıntı içerisindeydim. Hem açlığın, hem de Raziye'nin yokluğunun... Dayandım yine sigaraya... Konya'dan gelen kamyonlar ekmek diye aldattı beni, Ereğli'den gelen kamyonlar Sefer ağa diye... Ama hepsi de boş çıktı...

Evet, terkedecektim artık bu gemiyi... Sefer ağa ne derse desindi. Hem şart değildi Sefer ağanın kamyonunda çalışmak, bunun başka kamyonları vardı, otobüsü vardı... İlk gelecek arabayla gitmeye karar verdim. Ama nereye giderse gitsindi araba, ister bu tarafa, ister bu tarafa! Elbette üç beş saat sonra karnımı doyuracak bir yer bulurdum, belki de çok daha erken...

Bir araba göründü Ereğli yolundan:

— Eh, kısmette Konya'yı tekrar görmek varmış, dedim ve içimden düşündüm:

«İster misin şimdi Sefer ağa çıksın içinden. Elinde kocaman bir sepet, içi yiyecekle dolu, tavuklar, pilâvlar, şunlar, bunlar...»

Hangi açın umudu gerçekleşmiştir ki!...

Muavin:

— Nerye? dedi.

— Gonya'ya, dedim.

— Arabada senden başga kimse var mı?

— Yok!

— Nasıl bırakacan arabayı?

— İki gündür açım.

— Boş goy anasını öyleyse, bin!

Bindim kamyona. Koyun derisinden bir palto giymiş olan kürek burunlu bir adam:

— Cara içen mi? dedi.

— He, dedim.

— Gaç gündür burdasın?

— Ne biliym, ben de şaşırdım günleri...

— Nerde şoför?

— Getdi, gelmedi.

— Kesmeli böylelerini...

Akşam geç vakit vardık Konya'ya... Hemen bir lokantaya koştum. Bir kuru fasulya, bir daha, bir daha yedim. Arkasından da bir pilâv...

Oh, dünya varmış be!...

Sefer ağanın verdiği para ancak lokantaya yetti. Eh, olsaydı cebimde daha fazla para, alırdım oradan ekmek mekmek, bulursam tekrar binerdim bir kamyona, çeker giderdim bizim külüstürün başına. Hele bir bilseydim ki Sefer ağam yarın sabahla gelecek, yine giderdim. Ama biliyordum ki kamyonun oraya gidersem, yine bizim açlıkta tokluk hayâlleri başlayacaktı. Hâtıralarımı yazdığım meşin torbayı koynuma sokup lokantadan çıktım. Soğuktu dışarısı, buz gibi... Otele verecek beş kuruş param yoktu cebimde. Birden aklıma şef efendi geldi. Düşündüm bir ara, gitsem evlerine, anlatsam vaziyeti böyle böyle, desem yatırın beni bi gece, verin biraz da para, ben yollarım geri size Adana'dan desem... Ama yapamadım. İki kez niyetlendim, ayaklarım o tarafa doğru sürüklendi, vazgeçtim.

Ondan sonra bir inşaat aramaya koyuldum. Şöyle yarım yamalak yapılmış odalar... Bekçiden, polisten korkuyordum. Üzerimde hüviyetimi belli edecek hiçbir şey yoktu, birkaç günlük hâtıralarımın yazılmış olduğu basılı kâğıtlardan başka... Onun için ilk gördüğüm inşaata daldım. Karanlıkta ayaklarıma bir şeyler takıldı, boş bir çimento torbası...

«Oh, işte bize hem yatak, hem yorgan!...» dedim. (Devamı var)

VB
Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
bu yolda sizin için
en büyük şanstır,
Türkiye Vakıflar Bankası
(Basın : 60515 - A - 20885 — 174)

Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep
Parker Quink
PARKER
SUPER Quink
(İlâncılık : 537 — 175)

Yazısız

Fırsat

Arkadaşına dert yanıyordu:
— Albert ile ilgimi kestim, dedi.
— Niçin?
— Çok aptal olduğu için...
— Yine ne yaptı?
— Geçen akşam bize gelmişti. Evde kimsecikler de yoktu. Birden elektrikler sönmez mi?...
— Eee, ne yaptı?
— Ne yapacak, bütün gece sigortalarla uğraştı!

Kampta

Çıplaklar kampını ziyaret eden gazeteci, üyelerden çırılçıplak bir kadına sordu:
— Nasıl «Nüdist» yâni çıplak oldunuz?
Kadın gururla cevabı kondurdu:
— Aman mösyö, insan çıplak olmaz, çıplak doğar!

Kısadan

İşten dönen adam, karısına:
— Bu sefer başardım karıcığım! diye müjdeyi verdi. Patronun yanına çıktım, maaşımı arttırmasını söyledim. O da arttırıverdi. Şimdi, bu başarıyı nasıl elde ettiğimi etraflıca anlatayım sana...
— Teferruatı bırak, diye cevap verdi karısı. Önce suratındaki toz toprağı yıka, sonra maaşının ne kadar arttığını söyle yeter.

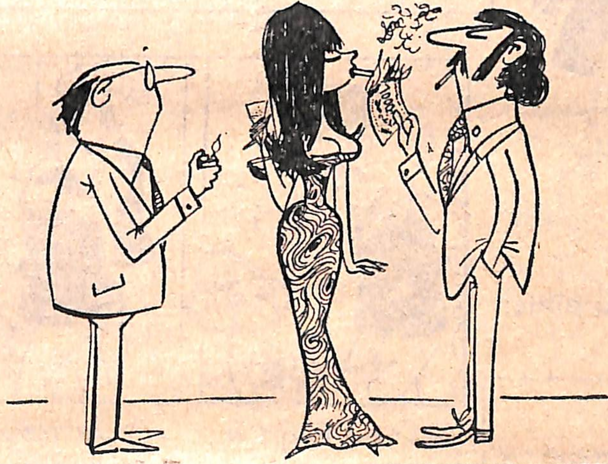

Nerede bulsun?

İki yaşlı bekâr dertleşiyordu. Biri:
— Yemek derdini halletmek için bir sürü yemek kitabı aldım ama, yine de konserve yemekten kurtulamadım, dedi.
Arkadaşı sordu:
— Okuyarak pişirmek çok mu zor?
— Yok canım. Her yemek tarifinde, «Önce elinize temiz bir kap alınız» diye başlıyor da...

Özlemiş ama...

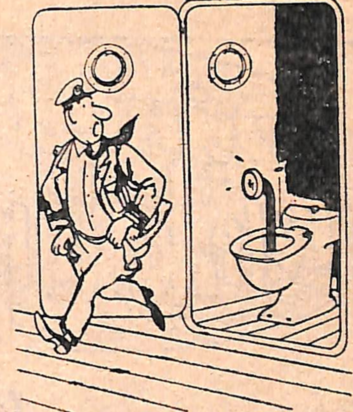
Zayıflamak için doktor tavsiyesine uyarak kaplıcalardan birinde çamur banyolarına başlayan şişman kadın, kocasına şu telgrafı çekti: «Bir haftada tam yirmi kilo verdim. Seni özledim. Kalayım mı, geleyim mi?»
Kocası cevap verdi: «Öyle özledim ki, burnumda tütüyorsun. Dört hafta daha dişini sık. Kilondaki 100'ü at, küsuratı kalsın!»

Yazısız

Yeni sekreter

İş adamı sekreteriyle evlenmişti. Ertesi gün karısına:
— Şimdi senden boşalan yere yeni bir sekreter bulmam lâzım, dedi.
— Ben her şeyi düşündüm sevgilim, diye cevap verdi eşi. Hattâ yeni sekreterinle anlaştım bile. Yarın sabah işe başlayacak.
— Sen bir meleksin karıcığım. Adı ne?
— Robert! Askerden yeni döndü de...

Yazısız

Reçete

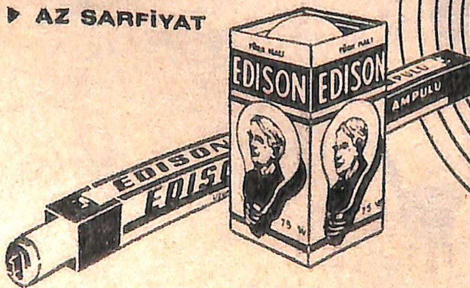
Ruh doktoruna gelen hasta:
— Uykusuzluktan perişan oldum doktor, dedi. Her gece bir sürü hayâlet gelip sabahlara kadar bahçe duvarının üstünde oturuyor. Ne yapmamı tavsiye edersiniz?
Bir süre düşünen doktor, cevap verdi:
— Bahçe duvarının üstüne dikenli tel çekmenizi!...

Asıl mesele

İşsiz takımından olan hastasını ücretsiz muayene eden doktor:
— Önemli bir şeyiniz yok, dedi. Yazdığım şu ilâçlarla rahata kavuşacaksınız. Unutmayın, her yemekten sonra birer tane alacaksınız.
Hasta boynunu büküp sordu:
— Nereden bulacağım?
— İlâcı mı?...
— Hayır, yemeği!...

O yaşlarda...

İki kişi konuşuyordu. Biri:
— Yirmi yaşındayken benim de sizinki gibi çirkin bir sakalım vardı, dedi. Ve sadece çirkinliği yüzünden onu kestim.
Diğeri cevap verdi:
— Yirmi yaşındayken benim de, sizinki gibi çirkin bir suratım vardı. Ve işte o suratın çirkinliğini gizlemek için bu sakalı bırakmıştım.

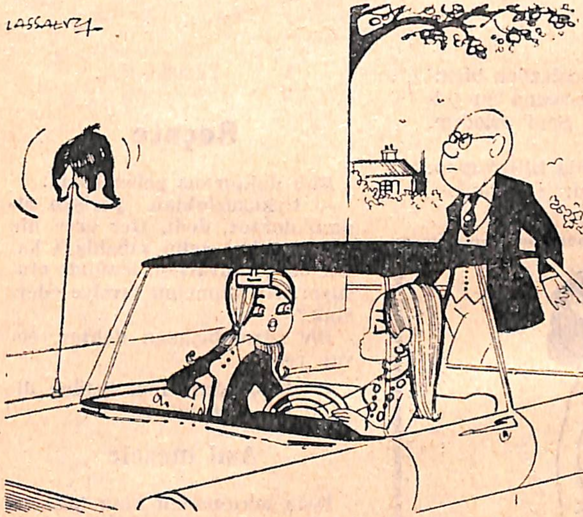

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

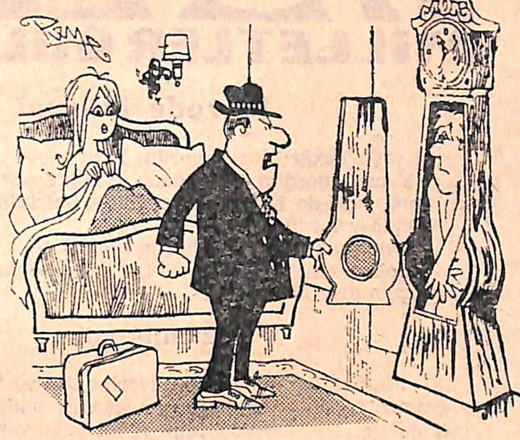
(İlâncılık : 531 — 176)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Telefon : 22 18 11
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Fiyatı: 125 kuruş.

Dünya Karikatürleri

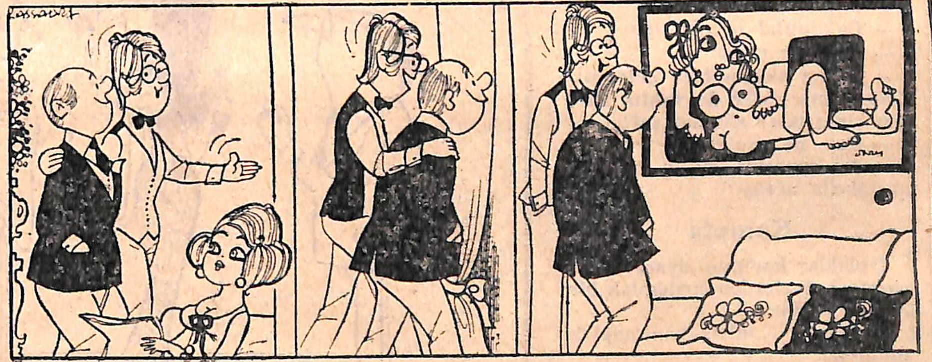
— DUR Bİ DAKKA... ZANNEDERSEM BİRİSİNİN KAFA DERİSİNİ YÜZDÜN !..

— BEN DE, "BU SAAT NEDEN HEP BOZULUP DURUYOR" DİYORDUM.

YAZISIZ

— GEL SANA BRİJİT'İN.. — ÇIPLAK TABLOSUNU GÖSTEREYİM... — NASIL, BEĞENDİN Mİ ?..

Av üzerine...

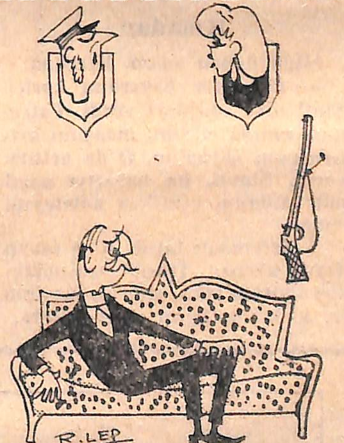
FIRSAT BEKLİYEN !

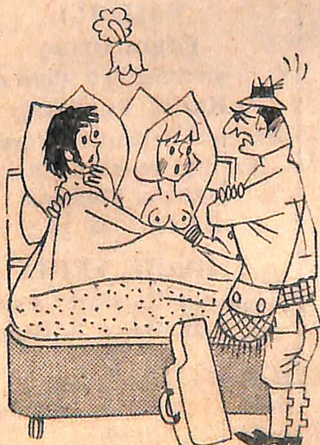
TUZAK !

ÖZEL AV !

AV KAZASI !

KAÇAK AVCI !..

AVLANAN !

ZAFER BORUSU !..

AYAK İZİ

YAVRUNUZUN İLERİYE
GÜVENLE BAKABİLMESİ

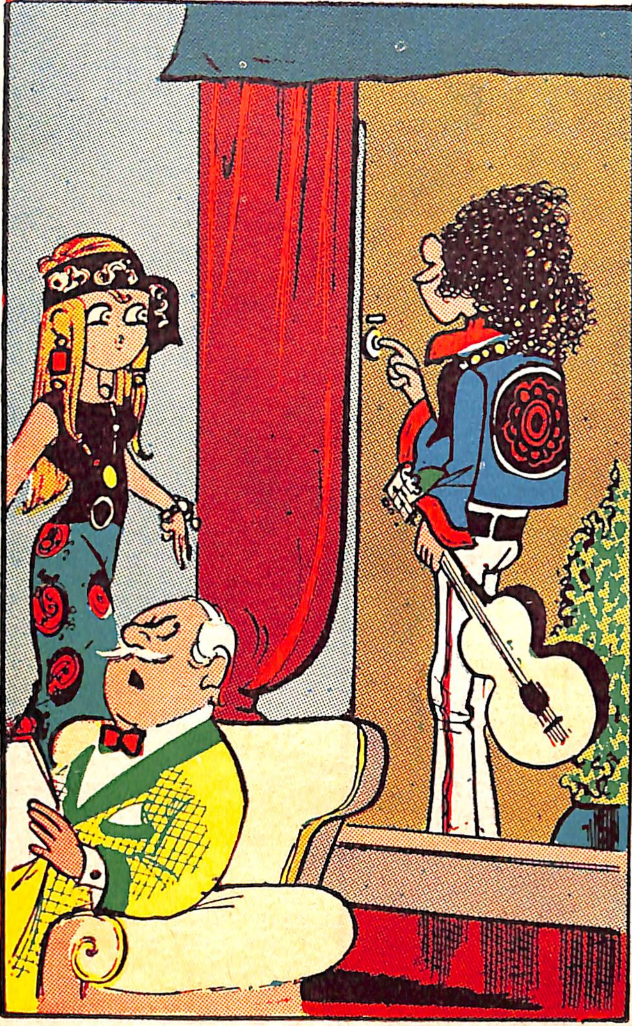

şimdiden yapacağınız tasarruflarla mümkündür.

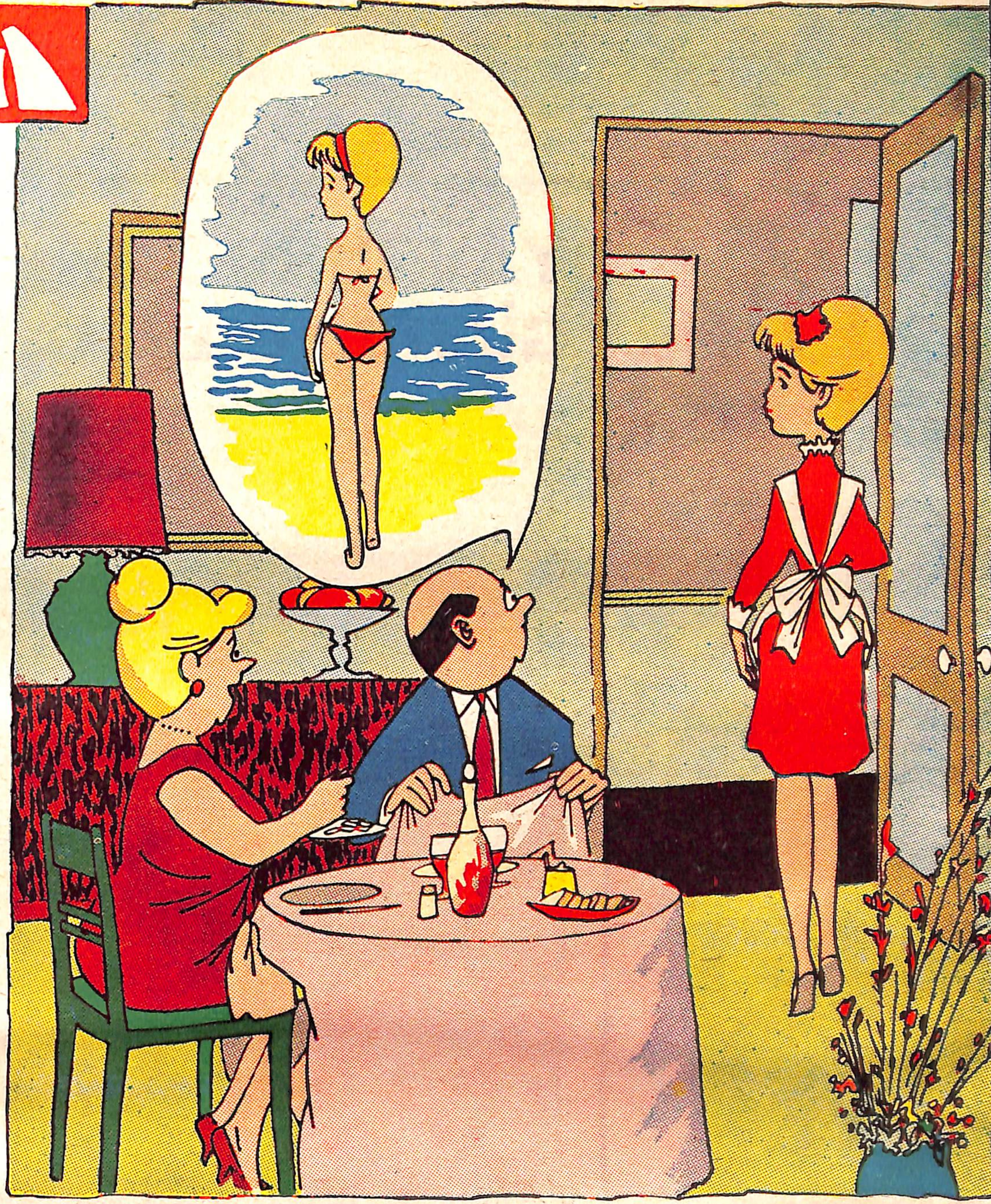
AKBANK

(Ak.: 177)

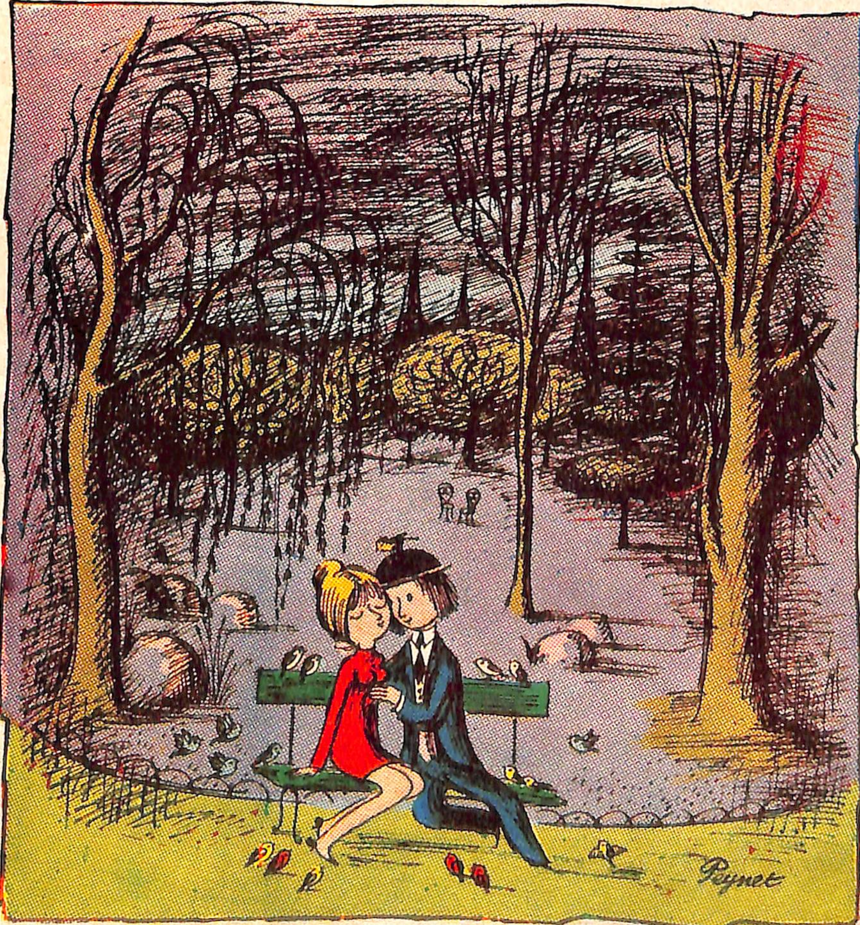
Akbaba

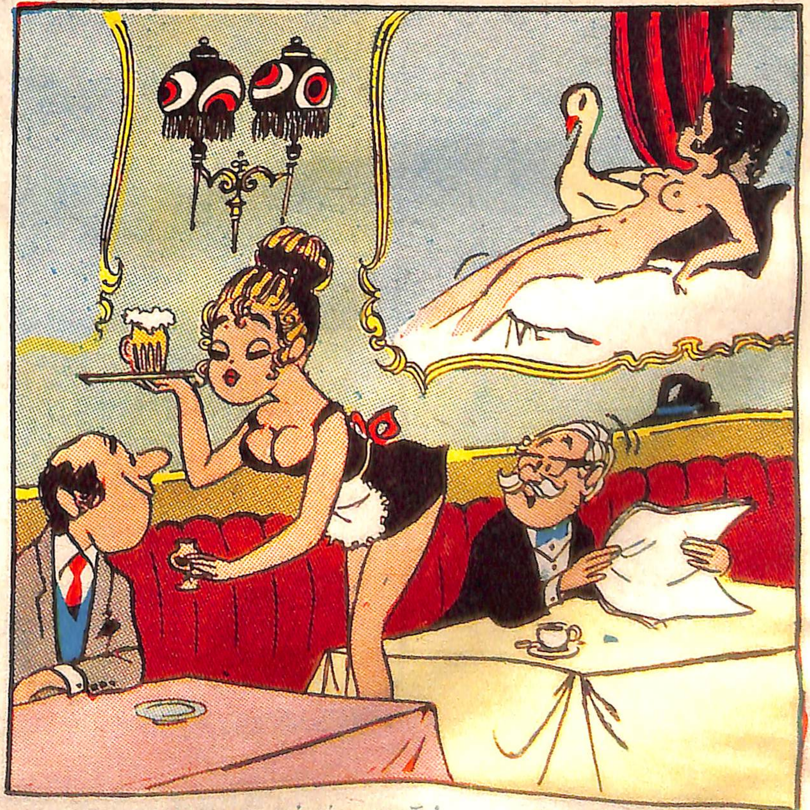
— KOKUSUNDAN SEVGİLİNİN GELDİĞİNİ ANLADIM !..

— HEEEY, AKLIN HALÂ TATİLDE Mİ ?..

— HADİ SEVGİLİM, BUGÜNÜN İŞİNİ YARINA BIRAKMIYALIM !..

— YALNIZ YEMEKLERİMİZ DEĞİL, SERVİSİMİZ DE FEVKALÂDEDİR !..